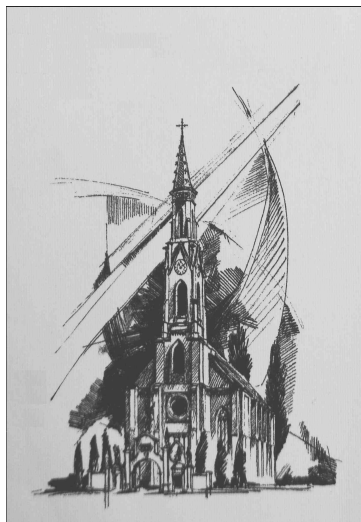

Nagy volt a megdöbbenés, mert mindenki a saját nyelvén hallotta, amint beszéltek. Nagy meglepetésükben csodálkozva kérdezték: „Nem Galileából valók mindnyájan, akik itt beszélnek? Hogyan hallhatja hát őket mindegyikünk a saját nyelvén, amelyben született? Mi, pártusok, médek, elamiták; és Mezopotámiának, Judeának, Kappadóciának, Pontusznak, Ázsiának, Frigiának és Pamfiliának lakói; Egyiptomból, a líbiai Ciréne vidékéről és Rómából való zarándokok; zsidók és prozeliták, krétaiak és arabok: mi mindannyian úgy halljuk, hogy a mi nyelvünkön hirdetik Isten csodás tetteit!”
(Apostolok Cselekedetei 2,7-11)

Szentpéteri harangszó

X. évfolyam 5. szám, 2020. május 30.

A KOLOZSVÁRI SZENT PÉTER ÉS PÁL PLÉBÁNIA ÉRTESÍTŐJE

Takó István – A szél ott fúj, ahol akar...

Május van, azaz, hogy lassan már csak volt. A legszebb hónap végéhez érünk. A természet ilyenkor az életről, az élni akarásról beszél, minden beindul, virágba borul, előbújik, mindenki tervez, látványosan alakul és alakít. Az, amit magában hordott és őrizgetett a föld, a felgyülemlett, pihentetett energiáink egyszerre törnek elő és lesz aktívva mindaz, ami megdermedt vagy megpihenhetett kicsit a télben. Az elsőáldozások, zarándoklatok, a ballagások, a pünkösdi búcsú ideje is vagy legalább az intenzívebb készülődése, szervezkedése, az egyeztetéseké, az aktív várakozásé ez az időszak általában. Mindebből kicsit mintha visszavett volna a járvány. Bár volt lehetőségünk szemlélni a rügyek pattanását és a fák virágzását, mégis minden olyan behatárolt, korlátolt volt, mintha magát a szemlélődésünket, az imádságunkat is meg lehetett volna zabolázní. Mintha az egyéni, személyes imádságainkról is számot kellett volna adni vagy legalább felelősségvállalási nyilatkozatot írni arról, hogy bizony mi szoktunk imádkozni. Arctalanul, védőmaszkkal siettünk bevásárolni, még inkább ismeretlenségbe homályosultan, pedig most igazán kevesen voltunk az utcákon, igazán lett volna idő kicsit szóba állni, beszélgetni, egymásra mosolyogni. Ehelyett idegenül mozgottunk és mint potenciális esetek, számadatok igyekeztünk távol maradni a kialakult gócpontoktól és veszélyesnek nyilvánított találkozóktól.

Minden reményünket tönkre teheték volna a hírportálok kusza beszámolóí, a percről-percre ingadozó statisztikák és a bizonytalanságot keltő okoskodó vagy éppen alázatos hozzászólások és kérdések. Mindeközben sokunknak attól kellett elszakadni, ami az életünk ritmusát adta meg. A napi vagy heti rendszeres együtt imádkozástól, az áldozástól, a bűneink terhéől való feloldozástól, a helytől, amelyet megszenteltek elődeink és a saját imádságaink, ahová a megszentelődésünk kisebb és nagyobb pillanatai kötnek. Talán az elején érdekes volt, hogy templommá lehetett az otthonunk, éreztünk egyfajta lelkesedést, amely felpörgette a kreativitásunkat, szolgálatunkat, hogy mindenkihez eljusson az Ige, a Szó legalább, ha már a communio-ban nem is részesülhettünk. A papok és segítők nagy felelősséggel tartották a frontot, és mintha még a közösségiség is erősödött volna némelykor egy-egy virtuális kapcsolódásban, de aztán egyre nehezebb lett mindkét oldalon. Lehet mások i-

mádságát összefogni, összekapcsolni, de mégsem lehet mások helyett imádkozni, a laptopok és telefonok előtt térdelni vagy az üres templomokban egy kamerába, telefonba beszélni, ígét, evangéliumot hirdetni.

A papi szolgálat is kiüresedett, azt veszítette el, ami talán a legfontosabb, a személyességet, a bárányok nevén szólítását, a kapcsolat- és közösségépítést. A végzős diákokat is megfosztották a búcsúzás lehetőségétől. Igaz, hogy néha valóban túldimenzionált és túlhangsúlyozott volt egyik másik ilyen esemény, de valaminek a lezárása és főleg egy újnak a kezdete olyan mozzanat az életünkben, amit az ünneppel tudunk igazán felejtethetlenné tenni.

A feltámadott Úr Jézus megjelenik a bezárkózott tanítványoknak, megmutatja sebeit, Galileába küldi őket, részt vesz a halászatukban és reggelire invitálja őket. Pétert feloldozza tagadásának terhéől, sőt feladattal bízta meg, továbbra is nem csak beszél róla, de eléjük is éli az Atyával való kapcsolatát és megígéri a Szentlelket, aki el is jön a mennybemenetele után tíz nappal. A tanítványokat ekkor ismét visszavonultságban és bezártságban találjuk, mint akik félve-remegve ismét megfedekeznek a krisztusi ígéretekről. A félelem, a riadalom, az ijedtség gyakran erőt vett rajtunk az elmúlt időszakban. A jó Istenhez is sokszor csak félelemből, vigaszra várva és vigaszt keresve menekültünk vagy tértünk vissza, ideig-óráig, aztán ha kicsit felszakad-

tak a fekete fellegek, már kész tervünk volt arra, hogy hogyan tovább. A szél ott fúj, ahol akar, hallod a zúgását, de nem tudod, honnan jön és hova megy. (Jn 3,8)

A Szentlelket nem lehet zsebre vágni, ahogyan oly sokan képzeljük egyénileg és közösségileg. Metaforákban, jelképekben tudunk csak beszélni róla: egy szelíd galamb, egy tisztító láng, de még a legjobb metafora is eltörpül azon valóság mellett, amit ez az enyhe szellő vagy üdítő záporként ható és sokszor oly váratlanul felbukkanó isteni személy hordoz magában és amit próbál bennünk is munkálni. Amikor Ő hiányzik, akkor azt úgy lehetne leírni, hogy nincs lendület, nincs elevenesség, ami visszatartana minket a panaszkodástól, félelemtől, megkövesedéstől, megdermedtségtől. Amikor a Szentlélek eleven bennünk, akkor kizökkent a gépies rutinunkból, legyen az akár éppen a vallásos rutinunk, és társteremtőivé tesz az Atyának, társaivá, testvéreivé az Ő szent Fiának. Sérült és másokat is bántó emberekből sebzett gyógyítóvá válunk, aki másokat gyógyít – mondja Richar Rohr. Talán közösségünk védőszentjeinek, Szent Péternek és Szent Pálnak az életében látjuk azt a munkát, azt a működést a legvilágosabban, amit az ő szívükben és aztán általuk elvégzett a Lélek. Most, amikor a mindennapjainkból kimaradt kissé a természet bennünket is inspiráló kipattanása, és szívünkre még mindig rátelepszik a bizonytalanság és az elan vital hiánya, talán még inkább szükségünk van erre az egyszerű imára, fohászra, hogy jöjj Szentlélek Úristen!

Ferenc pápa –

Az ima megvilágítja szívedet és arcodat!

Az élet, maga az a tény, hogy létezőnk, megnyitja az ember szívét az imádságra.

A Biblia első oldala egy nagy hálaadó himnuszra emlékeztet. A teremtéselbeszélést refrének tagolják, melyek folytonosan hangsúlyozzák minden létező jóságát és szépségét. Isten, az ő szavával, életre hív, és így minden létezőt kap. Szavával elválasztja a fényt a sötétségtől, elrendeli a nappal és az éjszaka váltakozását, az évszakok egymásra következőzését, színpalettát nyit a növények és állatok sokféleségével. Ebben az élőlényektől túlradó erdőben pedig, mely gyorsan legyőzi a káoszt, utolsóként megjelenik az ember, és ez a megjelenés hatalmas ujjongást vált ki, mely növeli az elégedettséget és az örömet: „Isten látta, hogy amit alkotott, nagyon jó” (Ter 1,31). Jó és egyben szép: az egész teremtés szépsége látható válik!

Elsőként a teremtés szépsége és misztériuma érinti meg az ember szívét és készíti őt imára (vö. **Katolikus Egyház Katekizmusa**, 2566). Így szól a nyolcadik zsoltár, melyet a kihallgatás elején hallottunk: „Bámulom az eget, kezéd művét, a holdat és a csillagokat, amelyeket te rögzítettél. Mi az ember, hogy megemlékezel róla, az ember fia, hogy gondot viselsz rá?” (Zsolt 8,4–5). Az imádkozó ember szemléli a körülötte lévő létezők misztériumát, látja a fölötté fészülő csillagos égboltot – melynek mérhetetlen méreteit az asztrofizika ma megmutatja –, és azon tűnődik, micsoda szeretetternak kell e hatalmas mű mögött lennie. És mi az ember ebben a végtelen tágasságban? „Szinte semmi” – mondja egy másik zsoltár (vö. **Zsolt 89,48**): egy lény, aki megszületik, egy lény, aki meghal, egy roppant törékeny lény. Mégis az egész világegyetemben az ember az egyetlen lény, aki tudatában van ennek a túlradó szépségnek. Egy pindurka lény, aki megszületik, meghal, ma még létezik, holnap már nincs, az egyetlen, aki tisztában van ezzel

a szépséggel. Mi tudatában vagyunk ennek a szépségnek!

Az ember imája szorosan kapcsolódik az ámulat, a csodálkozás érzéséhez.

Az ember végtelen kicsiny, ha a világegyetem méretéhez viszonyítjuk. Legnagyobb vívmányai is elég csekélynek tűnnek... De az ember mégsem semmi. Az imában ellenállhatatlanul előtérbe kerül az irgalom érzése. Semmi sem létezik véletlenszerűen: az univerzum titka abban a jóindulatú pillantásban rejtőzik, melyet valaki megláthat szemünkben. A zsoltár kijelenti, hogy alig teremtettünk kisebb Istennél, a dicsőség és tisztesség koronáját kaptuk (vö. **Zsolt 8,6**). Az Istennel való kapcsolat az ember nagysága: a trónra emelése. Természetünkénél fogva szinte semmik, kicsinyek vagyunk, de hivatásunknál, meghívottságunknál fogva a nagy király gyermekei vagyunk!

Közülünk ezt sokan megtapasztalták. Ha az élet viszontagságai, minden keserűségükkel, olykor azzal a veszéllyel járnak, hogy elfojtják bennünk az imádság ajándékát, akkor elég feltekinteni a csillagos égre, szemlélni a naplementét vagy egy virágot, hogy lánggra lobbantsuk a hálaadás szikráját. Talán ez a tapasztalat lehetett a Biblia első oldalainak alapja.

Amikor a nagy bibliai teremtéselbeszélést megfogalmazzák, Izrael népe nem éppen boldog időket élt. Egy ellenséges hatalom elfoglalta földjét; sokakat elhurcoltak, az emberek rabszolgaként éltek Mezopotámiában. Nem volt többé hazájuk, sem templomuk, sem társadalmi és vallási életük, semmijük sem maradt.

Mindazonáltal a nagy teremtéselbeszéléstől kezdve valaki újra elkezdett rátalálni a hálaadás okaira, elkezdte dicsérni Istent a létezésért. Az ima a remény első ereje. Imádkozol, és a remény nő, halad előre. Azt mondanám, az ima megnyitja az ajtót a remény előtt. A remény megvan, de az imámmal kinyitom előtte az ajtót. Mert az ima emberei őrzik az alapigazságokat; ők azok, akik ismételtetik – mindenekelőtt maguknak, majd mindenki másnak –, hogy ez az élet, minden baja és megpróbáltatása ellenére, nehéz napjai ellenére, tele van kegyelemmel, melyen csak ámulhatunk. És mint ilyet mindig védenünk és vigyáznunk kell!

Az imádkozó férfiak és nők tudják, hogy a remény erősebb a csüggedésnél. Hiszik, hogy a szeretet erősebb, mint a halál, és egy napon biztosan diadalmaskodik, még ha olyan időben és oly módon is, amelyet nem ismerünk. Az ima emberei visszfényt hordanak arcukon: mert a nap a legsötétebb napokon is megvilágítja őket.

Az ima megvilágít téged: megvilágítja lelkedet, megvilágítja szívedet, és megvilágítja arcodat. Még a legsötétebb időkben is, még a legnagyobb fájdalmak közepette is!

Mindannyian örömhordozók vagyunk. Gondoltál már erre? Hogy te örömhordozó vagy? Vagy inkább rossz, lehangelő hírek hordozója akarsz lenni? Mindannyian képesek vagyunk örömet vinni. Ez az élet Istentől kapott ajándék: túl rövid ahhoz, hogy szomorúságban és keserűségben éljük le. Dicsérjük Istent, egyszerűen örülve annak, hogy létezőnk! Tekintsünk a világmindenségre, pillantsunk a szépségekre, de nézzünk keresztszerepeinkre is, és mondjuk: „De te létezel, te ilyennek teremtettél bennünket, önmagadnak teremtettél!” Meg kell éreznünk szívünk nyughatatlanságát, mely arra készíti, hogy köszönetet mondjunk Istennek és dicsérjük őt! A nagy királynak, a Teremtőnek a gyermekei vagyunk, és képesek vagyunk kibetűzni az ő kézjegyet az egész teremtésből; abból a teremtésből, amelyet ma nem védelmezzünk, de amelyen ott van Isten kézjegye, aki azt

szeretetből alkotta. Segítsen az Úr, hogy ezt egyre jobban megértjük, és vezessen arra, hogy „köszönöm”-öt mondjuk: és ez a „köszönöm” egy gyönyörű ima!

Fordította: Tőzsér Endre SP, Forrás: Magyar Kurír

A szentatya májusi imaszándéka

Imádkozzunk közösen azért, hogy a diakónusok az Ige és a szegények hűséges szolgálata által éltető jelek legyenek az egész Egyház számára.

Exc. Ft. Kovács Gergely érsek 2020/V. Körlevele – Intézkedések a Gyulafehérvári Főegyházmegyében 2020. május 15. után

A járvány – és az annak megelőzése, megállítása érdekében tett erőfeszítés – megváltoztatta mindennapjainkat, szokásainkat. Megszokott életmódunkon mindannyiunknak változtatnunk kellett. A Főtisztelendő Paptestvéreknek és a Kedves Híveknek köszönöm a türelmet, a megértést és hűséget. A szükségállapot megszűnése után egy új, de még mindig rendkívüli időszak következik. Ezért arra kérem Paptestvéreimet és Híveimet, hogy legyenek nyitottak a felkínált lehetőségek előtt, de ugyanakkor elővigyázatosak is.

A most kezdődő időszakra Főegyházmegyében az alábbi rendelkezéseket közlöm:

1. Mindenben kövessük a hatóságok járványügyi előírásait, különös figyelmet fordítva azokra, amelyek a közös terek és tárgyak használatára vonatkoznak. Mindenki gondoskodjon védőmaszkról, amelyet az előírásoknak megfelelően használjon, és vigyázzon arra is, hogy tartsa meg a személyek közt előírt fizikai távolságot.

2. A templomok napközben legyenek nyitva, hogy a hívek egyénileg is imádkozhassanak. Kérem a Paptestvéreket, fordítsanak figyelmet arra, hogy Isten háza befogadó legyen a hívek előtt, még akkor is, ha a templomtérben még nem mutathatunk be szentmisét a hívek részvételével.

3. Bátorítsuk híveinket, hogy – a kijárási korlátozások megszűnésével – szentséglátogatást végezzenek, imádkozzák az ájtatosságokat, amelyeket általában közösségben szoktunk végezni.

4. Akik személyesen nem vehetnek részt szentmisén, a rádió és a tévé által sugárzott, valamint az interneten közvetített szentmisébe és közös imádságokba kapcsolódhatnak be.

5. A papok, sekrestyések, ministránsok a szentmise előtt alaposan fertőtlenítsék a kezüket.

6. A legnagyobb veszélynek a betegek és az idősök vannak kitéve. Ezért őket hangsúlyozottan kérjük, hogy vigyázzanak magukra, ne tegyék ki magukat a fertőzés veszélyének, lehetőleg maradjanak otthon.

Szabadtéri szentmise

7. A szabadtéren bemutatott szentmisék lehetőségét használjuk ki. Ügyeljünk arra, hogy a szentmise bemutatására kijelölt hely legyen a szent cselekményhez méltó. Egy megfelelő asztal is szolgálhat oltárként, égjen rajta két gyertya, az oltáron vagy közvetlen közelében legyen egy feszület. Csak a templomkertben vagy a templom közvetlen közelében mutathatunk be vasárnapi vagy hétköznapi szentmisét, amennyiben elegendő helyet tudunk biztosítani híveink számára az előírt fizikai távolság megtartásához.

8. A szentmisén résztvevők számára kötelező a védőmaszk viselése és az előírt másfél méteres távolság betartása.

9. Azok a személyek, akik az influenza tüneteit mutatják,

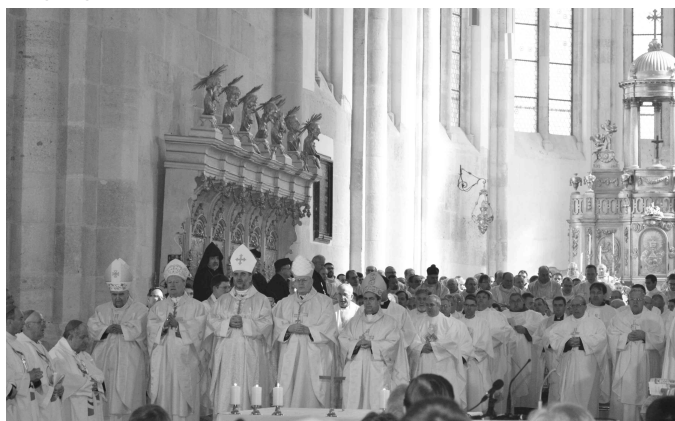
tartsák magukat távol a közösségtől, ne vegyenek részt a szentmiséken és kerüljék a társas érintkezés bármiféle lehetőségét.

10. A szentáldozásra vonatkozó eddigi előírások továbbra is érvényben maradnak: a járvány idején csak a kézbe történő áldoztatást alkalmazhatjuk. A gyermekek és az áldást kérők esetében mellőzzük a homlokra történő keresztrajzolást. Mellőzzük az ereklyék és a keresztsókkal történő tiszteletét.

11. A perselyezést a szentmise végén végezzük, egy erre alkalmas kosár, doboz kihelyezésével.

További szentségkiszolgáltatások

12. Paptestvéreimet arra kérem, mindenben fordítsunk nagy figyelmet híveink lelkipásztori ellátására a szentmisék bemutatásán kívül is. Legyünk azonban óvatosak és elővigyázatosak, egyben türelmesek is az átmeneti időszakban megengedett eszközök alkalmazásánál.

13. A gyóntatást úgy végezzük, hogy a fertőzés veszélyét minimálisra csökkentsük. Nagyon ajánlott az engedélyezett általános feloldozás alkalmazása (mellékelten újra közöljük). A személyes gyónás a gyóntatószéken kívül történjen. A gyóntató és a gyónó is használjon védőmaszket és ne egymás felé fordulva beszéljenek egymással.

14. A keresztelezés és az esketés történhet a templomban, de a résztvevők száma (max. 16 személy) és a többi óvintézkedés tekintetében igazodni kell a hatóságok által kiadott rendelkezésekhez.

15. A temetések végzésénél 16 személy lehet bent a ravatalozó helyiségében, de a ravatalozó előtti téren védőmaszket viselve és a szükséges távolságot betartva mások is részt vehetnek.

Plébániai irodák

16. A plébániai irodák működtetésénél is a hatósági előírásokhoz igazodjunk: fertőtlenítőszer használata, védőmaszk viselése stb.

17. Mind a plébániai irodán, mind a templomban szorgalmazzuk a rendszeres fertőtlenítést, főleg azon tárgyaknál, amelyeket rendszeresen használunk, illetve érintve vannak: liturgikus edények, kilincsek, orgona játszóasztala, padok, egyéb kellékek.

18. Tanúsítsunk fokozott igényességet magunkkal és munkatársainkkal szemben a személyes tisztálkodás és fertőtlenítés terén.

„Ne legyetek semmiben sem aggodalmaskodók, hanem minden helyzetben hálaadással végzett imádságban és könyörgésben terjesszétek kéréseiteket Isten elé!” (Fil 4,6)

+ Gergely érsek

Gyulafehérvár, 2020. május 15.
Forrás: romkat.ro

Nagy püspökünk, Márton Áron tanítása és példája ma sem veszít időszerűségéből. Feladatunk és kötelességünk, hogy ne csak imádkozzunk boldoggá avatásáért, hanem az általa mutatott példát kövessük, tanítását életre váltsuk.

Márton Áron püspök 1949-ben mondott beszéde a csíksomlyói pünkösdi búcsún

Kedves keresztény testvéreim!

Ma egy éve gyűltetek itt össze ezen a helyen és tettetek fogadalmat a boldogságos Szűz Mária előtt, hogy buzgón kitartotok katolikus hitetek mellett, amit meg is tettetek, mert kedves keresztény testvéreim, az elmúlt esztendőben nem volt könnyű katolikus kereszténynek lenni, annyi megpróbáltatással szemben, annyi kísértéssel szemben, ami bennünket ért. Erő kellett ahhoz, hogy egy katolikus felelőssel tudjon járni.

Most egy éve a háromezreztől számláló keresztény katolikusokból hetvenötezer jött el a boldogságos Szűzanyához, hogy megerősítse magát a hitében. Ma pedig százezer lelket számlálunk, ami bizonyítja (hogy dacára annak a sok akadálnak, amit élénk gördítettek, bebizonyítottatok)¹, hogy minden körülmények között megtartottátok fogadalmatokat, amit most egy éve a boldogságos Szűzanya lábainál tettetek. Keresztény testvéreim, mint Erdély püspöke kötelességemnek tartom, hogy beszámoljak ennek a nehéz évnek a leteltével, de azt hosszadalmas lenne elővenek terjeszteni. Így hát csak az utóbbi eseményeket ismertetem veletek.

Május 12-én indultam főpásztori utamra, rendesen megszervezett munkaprogrammal, amelyet a világ minden püspöke megtesz, és kötelessége, hogy megtegye.

Ezért előbb kérvényt nyújtottam be a közoktatásiügyi minisztériumhoz, amelyben kértem, hogy a felsíki körutam alkalmával az iskolás gyermekeket mentsék fel az iskolalátogatás alól. Erre azt a választ kaptam, hogy még szigorúbban adtak utasítást a tanulóknak, hogy ne vehessenek részt a templomokban, ahol megjelentem, és még kísérletet tettek, hogy abban az időben a felnőtteket is eltérítsék a templomoktól. Ez a vallásszabadság megsértése.

Vajon kit feszélyez az isteni törvény, és mi a célja ezzel, hogy akadályozza az egyház püspökét abban, hogy azt a jogát, amelyet semmikor senki sem akadályozott évszázadok óta, korlátozzák? Amikor elkészítettük a búcsú programját, hasonló intézkedéseket tettek, hogy ezt ne lehessen a katolikusok jogaihoz méltóan véghezvinni. Megfékeztek azokat a jogainkat, amelyeket senkinek sincs joga a világon megfékezni, mert mi csak az igazságot, az erkölcsösséget, a testvéri szeretetet gyakoroljuk. Arra, amit mondok, százezer katolikus magyar dolgozó a tanú. Tudomásom van ar-

ról, hogy intézményesen, felsőbb szervek, éppen a búcsú idején, június 1-5. között különböző rendezvényeket állítottak be, hogy eltereljék a nép figyelmét a búcsú megtartásától és legszentebb kötelességéről.

Tanúi vagytok ezeknek, és annak, hogy pár nappal ezelőtt főpapjainkat kitámadták, hogy ezzel is megakadályozzák a csíksomlyói búcsúkat. Kérdelem én tőletek: mi történt ezen a Csíksomlyón valaha olyan, hogy ezt meg kelljen akadályozni? Azért akadályozzák, mert az emberi méltóságot és erkölcsöt gyakoroljuk? Hát annyira lebecsülnek bennünket, a hitet?! Mit akarnak?

Be akarják nektek bizonyítani, hogy az ember az állattól származik, és hogy csak egy felsőbbrendű állat, hogy nincsen lelki élete, és hogy ne higgyetek a túlvilágban. Kinek fáj, hogy ha valakinek hite van, és ragaszkodik legszentebb jogához? Hogy lelke van és hiszi a túlvilági hivatást. (A szöveg lejegyzőjének zárójeles kommentárja: *A tömeg ezeknél a szavaknál morajlott és sokan sírtak.*)

Mindezekre ezúttal a nép is megfelelt. Százezren gyűltetek össze, katolikus keresztények, hogy tanújelét adjátok hiteteknek, és a boldogságos Szűzanya által megerősödve, továbbra is kitartsatok, minden megpróbáltatásotok ellenére a katolikus anyaszentegyházba vetett hitetekben.

Márton Áron a csíksomlyói pünkösdi búcsún 1949-ben

Tavaly felajánlottuk boldogságunkat a Szűzanyának. Ezt tesszük ma is, de még többen. Tavaly óta nehéz és veszedelmes körülmények közé kerültünk. Nincs más, ki védelmet adjon, csak az Isten.

Ő mindenkor és mindenki ellen megvéd. Azok, akik hallottaknak hittek és a mi temetésünkre jöttek, az ellenkezőjéről győződhetnek meg. Túlerővel, aránytalan erővel állunk szemben, ostromlott vár vagyunk, de van, aki megvédelmezzon. Ez a mi Erősségünk.

Keresztény testvéreim, a hitetekben való megerősítést az jelenti főképpen, hogy gyakran járuljatok a szentgyónáshoz és szentáldozáshoz. (Az utolsó mondat a beszéd lejegyzőjének megjegyzése: *Befejezésül Márton Áron kijelentette, hogy feloldozást nyernek mindazok, akiknek nem volt idejük a szentgyónáshoz, és szentáldozáshoz járulni, ha nyolc napon belül ezt teljesítik, és mindazok, akiket a Pápa Őszentsege feloldozott.*)²

**Csíksomlyó, 1949. június. 4.
Forrás: ersekseg.ro**

1. Forrása: Magyar Országos Levéltár, Bánai László-iratok, XIX-J-1-1, 1. doboz, 3/a tétel, egykorú lejegyzés. Nyomtatásban: Salamon József, Márton Áron püspök és a gyimesiek 1949-ben, Csíkszereda 2013, 49-51. old.
2. A beszéd nyomtatásban: Márton Áron, Bértálás (szerk. Marton József), Mentor kiadó, Marosvásárhely, 64-66. old.

Az 1949-es esztendő csíksomlyói búcsújára akkora tömeg verődött össze. Utolsó esztendő volt, amikor a szentmise nem a Nyeregben, hanem a Kegytemplomban volt.

Márton Áron Gyimesben bémált, ott is maradt éjszakára, de olyan korán kelt és időzített, hogy szombat délelőtt 10 órára legyen a kegytemplom előtt.

A csángók egy fehér lovat ajándékoztak a püspök úrnak. Megjelentek a testőrök, négy kemény csángó legény lóháton. A püspököt teljes díszbe öltöztették, infulával a fején. 10 órakor a sok ezer nép a kegytemplom előtt óriási ovációval fogadta. A körmenet tagjai elhelyezkedtek ahol tudtak, mert a környék úgyis tele volt mikrofonnal. A papok bent maradtak az oltárnál misézni. Szerencsém volt, hogy meghallgattam életem egyik legszebb prédikációját.

Akkor már megcsodáltam, hogy lehet olyan mondatokból, amit az óvodista is megtanul, olyan mondatokat kihozni, ami a hitvallás tekintetében 40 évig felfegyverzi a népet. 60 év távlatából ezt az egy mondatot megjegyeztem, ezt az egy mondatot, ne hazudjatok, erőteljes hangon, fokozatos emeléssel háromszor elmondta, amikor a harmadikat kimondta, az egyszerű asszonyoknak, nagymamáknak a legerősebb fegyvert a kezükbe adta. Ne hazudjatok és ne higgyetek azoknak az embereknek, akik kiskanállal ették a tudományt. Ennek az erőteljes mondatnak nemsokára meg is lett a hatása.

Nemsokára még megtartottuk az utolsó körmenetet, én a kordonnal körbevett papok társaságában haladtam, a hívek imádkoztak, s mi a papok jóízűen beszélgettünk. Mikor nekiindultunk a hegyoldalnak, egyik pap a püspöki titkárnak azt mondja: Béni te, ha ezen a hágón kimész, idén nem fogsz meghalni, de ha énekelsz, jövőben sem. A Kis Somlyó-hegy közepén a körmenet megállott és énekelte a nép: Egészen szép vagy, Mária. Csoportosan mentünk le a Somlyó hegyéről végezetül.

Már nagyon a levegőben volt és elterjedt, hogy a püspököt letartóztatják. Itt is, ott is megvolt a feszültség. Sztojka Ferenc udvarhelyi autótulajdonos hordozgatta a püspököt. Éjszakára átvitte a székelyudvarhelyi plébániára, kísérettel. Mi meg úgy elindultunk pünkösöd délután a körmenettel, hogy éjszakára sikerült eljutnunk Oláhfaluiig s a híveim itt-ott csűrökben megpihentek. Korán keltünk, hogy a tízórás misére hazaérjünk és elvigyem Csíksomlyóról Mária üzenetét.

Ervin atya még nagyobb körmenetet állított össze az otthonmaradottakból és eljöttek a falu felső szélére, minket fogadni. A két körmenet keresztjei és zászlai egymást lo-

bogtatással köszöntötték. Utána a két körmenet egyébe szereződött. A két keresztet az élére állítottuk, s elindultunk a templom felé. A körmenet olyan hosszú volt, hogy egyik végéből a másikig nem lehetett ellátni. Amikor a falu közepe felé értünk nem én, Istenemre mondom, valaki rázendített a magyar himnuszra. Rögtön átvette a második mondatnál az egész körmenet, zúgott a tömeg, mint a viharok az őserdő.

Így értünk a templomba, ahol megtartottuk a pünkösdi misét s elvittem a Szűzanya üzenetét, én prédikáltam, hogy mit kér a Szűzanya a falutól és tőlem. Mindjárt indult a kutatás, hogy ki kezdte a himnuszt, de máig nem sikerült megtudni. Hát nem tudják ki a felelős? A plébános. Ettől a pillanattól kezdve felkészültek, hogy mint tudjanak lefogni. Ez egy külön fejezet lesz.

A püspöki prédikációnak már a következő vasárnap megvolt az eredménye egy kicsi faluban. A plébánost megkérték, a következő vasárnap hirdessen gyűlést mise után, hogy az aktivisták szólhassanak a hívekhez. Annyian bejöttek, hogy megtelt a kultúrház. Ekkor az aktivisták a polgármesterrel a padosorok között előléptek a katedrához.

A jobboldali aktivista széles mosollyal és diadalmas hanggal elkiáltja: elvtársak, eljött a szabadság ideje! Rabok tovább nem leszünk! Teljes szabadság mindenkinek. Még azt is elmondhatja bárki felelősségre vonás nélkül, hogy nincs Isten! Ez a gonosz mondat annyi ideig tartott, hogy egy öreg néni, aki bizonyára ott volt a pünkösdi búcsún, jó sok levegőt szívhatott a tüdejébe, mert a feleletben olyan erős hangon, mint az aktivista, elkiáltja magát: „Nye fene nye, úrfi! Mi még láttunk karón varjút!” Erre felállt, megindult kifelé, helyet adott a következőnek, percek alatt kiürült a kultúrotthon, maradt a három előadó.

Ez egy olyan csodás jelenet volt, mint első pünkösdkor, amikor a Szentlélek rászállt az apostolokra. Hogy elkerüljünk minden taglalást, a csíksomlyói búcsú után hogyan szöktették vissza Segesvárra a püspököt, hallgassák meg személyesen a leghíresebb tanút. Sztojka Ferenc még átszöktette az udvarhelyi plébániára, de a szekuritátés rögtön rácsapott, hogy el ne hagyja a lakást. Minden órában felhívták, hogy hallják a hangját, otthon van-e. Ő közben felhívta az öccsét, aki szintén sofőr, ő vitte haza kerülő úton a Nyikó völgyén, Segesvár felé. Estefelé érkezett.

Kényelmes éjszakai szobát biztosítottak neki, és korán egymaga indult hazafelé. Itthon nyitotta ki az autó csomagtartóját s eltátotta a száját, mert 25 üveg misebor volt benne hálából a jóságért, a fuvarért. Hiteles ez a tanúság, mert egy üveggel én is kaptam belőle.

Forrás: Íme, az ember – Bíró János Antal OFM

**Exc. Ft. Jakubinyi György csíksomlyói
püNKöSDi búcsús szentbeszéde 2015-ben.**

A búcsú jelmondata: „Oltalmad alá futunk”.

A Szűzanya segít megmaradni a hármas hűségben

Krisztusban kedves Testvéreim!

Az Úr Jézus nyilvános működését Galileában kezdi, mégpedig a kánai menyegzőn. Egy lakodalom alkalmával első csodáját végzi. Ott van a Boldogságos Szűzanya is ezen a lakodalmon. Azonban nem a vendégek között ül – a rokonságból való, ezért segíteni érkezett. De meghívták Szent Fiát is, aki ekkorra már – a nyilvános működés kezdetén – öt apostolt gyűjtött maga köré, úgyhogy ötödmagával érkezett a lakodalomba, ő már vendégként.

Abban az időben a lakodalom egy hétig tartott. S a Boldogságos Szűzanya, aki a konyhában segédkezik, észreveszi, hogy az ifjú pár, a násznép zavarban van, mert fogytán van a bor. Tudja, hogy Szent Fia a Szentlélektől van, Isten fia és az ő fia. Nem csodát kér tőle, hanem csak egyszerűen rámutat az emberi szükségletre. Odamegy Szent Fiához és azt mondja: „*Nincs több boruk.*” (Jn 2,3) Ez nem kérés, csak helyzetfeltárás, felmérés. De tudta, hogy Szent Fia valamiképpen kisegíti a bekövetkezendő szűgyenből ezt az ifjú párt és a násznépet, hiszen ha nincs már mit adniuk a vendégeknek, nagy szűgyen marad egész életükre a faluban. Nagyon érdekes választ ad az Úr Jézus: „*Asszony, mi közünk hozzá, még nem jött el az én óráim.*” (Jn 2,4) Mai szemmel nézve, őszintén szólva, azt mondjuk, hogy egy jól nevelt fiútól nem ilyen választ várnánk...

De itt Szent János evangéliumáról van szó, ahol minden kijelentésnek nemcsak egy, hanem két vagy három természetfölötti, teológiai értelme is van. A lényeges, a kulcsszó ebben: „még nem jött el az én óráim”. Hát melyik az Úr Jézus órája? Szent János evangéliumának világában vagyunk, ahol az evangélium kezdetétől az Úr Jézus mindig erről az óráról beszél, „*eljött az óra, és már majdnem itt is van*” (Jn 16,32), majd amikor majdnem bekövetkezik, azt kéri: „*Atyám, ha lehetséges, müljék el tőlem ez az óra, de ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem ahogy te.*” (Mt 26,39) S ez az óra, az Úr Jézus órája: az ő kereszthalála és harmadnapi feltámadása, a megváltás órája, az új szövetség megkötése a kereszten, Szent Vére árán. Az ő kijelentésének teológiai, igazi mélysége az, hogy a Boldogságos Szűzanyának nincs még hatalma közbenjárni az emberekért Szent Fiánál, majd csak akkor, ha bekövetkezik az ő órája, vagyis megtörténik a megváltás.

A megváltás erejéből nyeri Szent Fiától a Boldogságos Szűzanya is minden közbenjáró hatalmát. Ezt úgy megérti a Szűzanya, hogy a János-evangéliumban az Úr Jézus órájáig, a kereszthaláláig nem is szerepel, sohasem fordul elő többet a nyilvános működés alatt. A három szinoptikus evangéliumban még egyszer szerepel, de akkor sem szól semmit, csak a rokonság magával vonzolja „*csaléteknék*”, hogy győzzék meg az Úr Jézust, hogy jobb volna visszavonulni, mert államfőjét, Heródes Antipászt rókának nevezi, és veszélyben van. Úgy járhat, mint rokona, Keresztelő Szent János, aki bírálta államfője törvénytelen házasságát, s ezért kivégezték. Szent Jánosnál még ez a jelenet sem szerepel, de amikor az Úr Jézus a kereszten függ, újra megjelenik a Szűzanya, s attól kezdve ő lesz a kereszt alatt – a teológia merész nyelvezetével – a térden álló Mindenható-ság és minden kegyelem közvetítője, hiszen karjában tartja

az Úr Jézust, a teremtetlen kegyelmet, a második isteni személyt, aki érettünk emberré lett, hogy megváltson és üdvözítsen.

Az „*asszony*” (Jn 2,4) megszólítás sem udvariatlanság. Persze, próbálták egyesek úgy magyarázni, hogy az Úr Jézus finoman „nagyságos asszonynak” nevezi az édesanyját, de ezt semmiképpen nem lehet feltételezni, mert ha ismerjük Szent János nyelvezetét, rögtön feltűnik nekünk, hogy evangéliuma ugyanazzal a szóval kezdődik, mint az egész Szentírás, Mózes öt könyve, a Teremtés: kezdetben. „*Kezdetben teremtette Isten az eget és a földet*” (Ter 1,1) és „*Kezdetben volt az Ige és az Ige Istennél volt és Isten volt az Ige.*” (Jn 1,1).

A zsinagógába járó hívő zsidó rögtön érezte ezt, amikor ezt hallotta, hogy új Szentírást ír az apostol, új Teremtéskönyvet. S hogyha újraírja a Teremtés könyvét, akkor az első ember és az első asszony helyett most az új ember és az új asszony szerepel Szent Jánosnál. Az új ember a kegyelemben új ember, a keresztyén, akit az Úr Jézus megváltott. Az új asszony pontosan a Boldogságos Szűzanya, aki éppen úgy jött ki Isten teremte kezéből, mint az első asszony, Éva, büntetlenül a szeplőtelen fogantatásban. S így megértjük azt, hogy az Úr Jézus asszonynak nevezi a Boldogságos Szűzanyát, jelezve azt, hogy most már itt van közöttünk az új asszony. S ahogy Éva, az első asszony, a halálnak az édesanyja volt, mert az első emberpár bűne átered az emberiségre, s ettől csak a Megváltó vált meg minket a keresztség szentségében, addig a Boldogságos Szűzanya az új asszony, aki kezében tartja a világ megváltóját, Krisztust, így minden kegyelem közvetítője, és ő lesz az élők édesanyja.

A Boldogságos Szűzanya tudta, hogy Fia szava nem elutasítás, mert bement a konyhába, és azt mondta a szolgáltnak: „*Tegyétek meg mind, amit mond nektek.*” (Jn 2,5) Az Úr Jézus bemegy a konyhába, és szól, hogy a tisztulásra kikészített kövedrekből merítsenek vizet, és vigyék a násznagynak. Amikor a násznagy megköstolja, a legfinomabb bort kóstolgatja, és csodálkozik, azt mondja, hogy minden normális lakodalmon kezdetben adják a jó bort, s amikor megrészegeznek, akkor a rosszabb minőséget... Itt fordítva jártak el, és nem tudja, hogy honnan van ez a jó bor.

Amit a Boldogságos Szűzanya ott mondott a konyhában – „*Tegyétek meg mindazt, amit fiam mond*” – azt ismétli kétezer év óta minden jelenési helyen, és ez a mi keresztyénységünknek is a lényege: megtenni azt, amire Szent Fia tanított bennünket. A Szentlelket is ezért küldte el püNKöSDkor az Úr Jézus: „*majd eszetekbe juttat mindent, amit mondtam nektek*” (Jn 14,26), és bevezet a teljes igazságba. A Boldogságos Szűzanya felhívása – „*Tegyetek meg mindent, amit fiam mond*” – hangzik el a hiteles Mária-jelenésekkor is. Elhangzott Lourdes-ban, Fatimában, Banneux-ben, Beauraingben, Guadalupében, és szűkebb hazánkban, a Kárpát-medencében, Máriapócsan és Mátraverebély-Szentkúton, Csíksomlyón és Máriaradnán is. Nem várhatunk valami szenzációt a Mária-jelenésektől, hiszen a kinyilatkoztatás lezárult, mindent tudunk, ami szükséges az üdvösséghez. A Boldogságos Szűzanya, amikor magánjelenésekben üzen, elfelejtett igazságokat újít fel – „*Tartsatok bűnbánatot, imádkozzátok a rózsafüzért*” –, megadja újra a bőjt értékét, amit kezdünk elfeledni, és ismétli, amit a kánai menyegzőn mondott: „*Tegyétek meg mind, amit fiam mond*”.

Az Úr Jézus szava: „*Aki szeret engem, megtartja parancsolataimat*” (Jn 14,15). S az utolsó vacsorán egyetlen is-

mertetőjegyet adott követőinek: „Arról fogják megismerni az emberek, hogy tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt” (Jn 13,35). Azóta másképpen nem tudjuk bizonyítani Isten iránti szeretetünket, csak a felebaráti szeretet gyakorlásával, mert az Istenember azonosítja magát a szükségét szenvedő embertárssal: „Amit egynek a legkisebbnek tesztek, nekem teszitek” (Mt 25,40). Olyan egyszerű és közérthető az, hogy csak szeretetünkkel, a parancsok megtartásával tudjuk kifejezni Isten iránti szeretetünket. Nézzük meg a gyermekeket! Azt, hogy szeretik a szüleiket, hogyan fejezik ki? Úgy, hogy szót fogadnak a szüleiknek. S mi Isten gyermekei vagyunk, s mint Isten gyermekei, azt, hogy mi szeretjük a Jőistent, úgy fejezzük ki, hogy szót fogadunk neki, vagyis betartjuk a parancsolatokat. Nem a pokoltól való félelemből, hanem szeretetből, mert „szeretet az Isten” (1Jn 4,16).

A Szűzanyának ezt az üzenetét: „Tegyetek meg mindent, amit fiam mond”, ma, a 21. században és most, a csíksomlyói Szűzanya kegyesobrának 500. évfordulóján, a jubileumi Mária-évben, így foglalhatjuk össze: legyünk hűek őseink szent hitéhez és erényeihez, vagyis legyünk hűek katolikus keresztény szent hitünkhöz, legyünk hűek nemzetünkhöz és szülőföldünkhöz, és legyünk hűek anyanyelvünkhöz és anyanyelvi kultúránkhöz! Ez a három mind alapvető keresztény erény.

Legyünk hűek őseink szent hitéhez! Ez volt az első csíksomlyói búcsú jelszava is, ahogy a gyergyóalfalviak kőbe vésték a fohászt: „Isten, tarts meg minket őseink szent hitében és erényeiben!” Az 1566-os esemény pünkösdi szombatján a hagyomány szerint a Tolvajos-tetői csata volt. De ha az nem is volt, valaminek kellett lennie, mert a székely nép megfogadta, hogy ha a Szűzanya megsegíti, és ősei hitében megmaradhat katolikusnak, ezen a napon minden évben hálaából elzarándokol, és megköszöni ezt a csíksomlyói Segítő Máriának. Tudom, hogy vannak komoly történészeink, akik tagadják ezt a búcsú-eredetmagyarázatot, azt mondják, hogy az egész csak legenda, írásban csak kétszáz év múlva fordul elő, és így tovább. Viszont én kérdelem azoktól, akik ezt tagadják, hogy mivel magyarázzák azt, hogy idén már 488-adszor jönnek el az ősök mai utódai, hogy az ősök fogadását teljesítsék, hogy hálaát adjanak azért, hogy akkor pünkösdi szombatján hűek maradhettek az ősök hitéhez? Mi történt azon a pünkösdszombaton, hogy arra a napra tették a fogadalmi búcsút, ami gyakorlati szempontból az egyik leghetetlenebb nap? Pünkösdi szombatján minden katolikus keresztény család igyekszik haza, vagy otthon marad, készül a másnapi főünnepre, hiszen karácsony, húsvét és pünkösdi a mi három főünnepünk. És akkor ilyen napra tenni nemzeti fogadalmi zárandoklatot, amikor mindenki otthon szokott lenni, és otthon ünnepel... Ezt másképpen nem lehet megmagyarázni, minthogy azon a bizonyos pünkösdszombaton valami történt, aminek hatására székely népünk, amiért ősei szent hitéhez ragaszkodott és abban megmaradhatott, hála-zarándoklatot szervezett, és fogadást tett.

Legyünk hűek nemzetünkhöz és szülőföldünkhöz is! Figyeljük meg a Szent Családot! Igaz, a Szent Család is külföldre menekült. Két éven át Szent József vendégmunkás volt Egyiptomban, és nemcsak vendégmunkás, hanem politikai menedékjogot is élvezett, mert Heródes király elől menekültek, a gyermeket mentették. De amikor elmúlt a veszély, hazatértek, s utána soha többet nem hagyták el a

szülőföldet. Az Úr Jézus életében is ott van mindig a hazaszeretet. Látjuk azt is, hogy még Jeruzsálem fölött is sír, nemcsak azért, mert nem fogadják be a Messiást, nem ismerik föl a Megváltót, de nemzete zsidó büszkeségével nézett arra az épületre, amely a nép büszkesége volt, a jeruzsálemi templomra. Tudja és megjövendöli, hogy nemsokára romokban hever és kő kövön nem marad. Nem tisztel megítélni azt, hogy honfitársaim miért és mi címen, mi okból mennek külföldre, maradnak ott, és egyesek miért olvadnak be a vendéglátónak nevezett országba, a többségi nemzetbe. Egy azonban mindig ott marad a lelkünkön, külföldön is mindig elszavalják a Szózatot: „A nagyvilágon e kívül / Nincsen számodra hely, / Áldjon vagy verjen sors keze, / Itt élned, halnod kell.” Ezt külföldön is elmondják. De ennek az üzenete az, hogy itthon kell maradni, akármilyen körülmény között. És mi nem úgy mondjuk, ahogy a költő, hogy „áldjon vagy verjen sors keze”, mert hívő keresztény embert nem „a sors” áld vagy ver, hanem a szerető Atyaisten gondviselése kíséri életutunkat jóban és rosszban egyaránt, és akkor is, amikor úgy érezzük, hogy fedd minket, mint a jó szülő, aki figyelmezteti gyermekét, de azt is elfogadjuk az ő Atyai kezéből.

Legyünk hűek anyanyelvünkhöz! Ez minden embernek a joga. Az Úr Jézus életében nagyon tetszik nekem az, hogy nagyon ragaszkodott ahhoz az anyanyelvhez, amelyet ő is az édesanyjától tanult. Mint minden gyermeknek, az Istenembernek is az első gyermeki mosolya az édesanyjának szólt, a Boldogságos Szűzanyának. Az ő ajkairól leste és tanulta meg azt az anyanyelvet, amelyet még a kereszten haldokolva is használt. Amikor az Úr Jézus elmondja a 22. zsoltárt, halála pillanatában a kereszten, nem a zsinagóga

liturgikus hivatalos holt nyelvén, héberül mondja, hanem édesanyjától tanult anyanyelvén, arámul: „Éli, Éli, lámmá szábáktáni?” – „Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?” (Mt 27,46) Ennek a zsoltárnak a végső kicsengése a megszabadulás, annak a tudata, hogy Isten mindig megsegít.

Itt van a keblemen a csíksomlyói Szűzanya kegyképe. Ezt a miseruhát a częstochowai pálos kolostor, a csíksomlyói kegyhely testvérkegyhelye ajándékozta az 500. jubileum alkalmával, s majd a szentmise után a tartomány hivatalosan is átveszi az ajándékot. De felhívom a figyelmet, hogy a Boldogságos Szűzanya, aki itt szerepel az 500 éves kegy-szobron, ugyanaz, akiről a Jelenések könyve szól: az új teremtes asszonya, a Napba öltözött asszony, fején tizenkét csillagból álló korona, lába alatt a sátán, mert az ősevangéliumban megjövendőli az Úr, hogy ő „széttiporja fejedet, te pedig a sarka után leselkedel” (Ter 3, 14-15). A Szűzanya a sátántipró asszony, és éppen azért, ha oltalma alá menekülünk, segít nekünk megmaradni a hármass hűségben. Úgy, ahogyan a Szentleckében mondta Szent Pál: „az Istent szeretőknek minden a javukra válik” (Róm 8, 28), s ehhez Szent Ágoston boldogan hozzáteszi: „etiam peccata – még a bűnök is”. A megbánt, meggyónt és feloldozást nyert bűnök is javunkra válnak, ezért húsvét éjszakáján, vigíliáján a diakónus elénekli az Exultetben, az örömeinkben ezt a lehetetlenséget: „Ó, boldog bűn, mely ekkora megváltót érdemelt!”

A Szűzanya felhívása szerint maradjon a lelkünkben a mai búcsú hármass üzenete: maradjunk hűek szent katolikus keresztény hitünkhöz, maradjunk hűek szülőföldünkhöz, és maradjunk hűek anyanyelvünkhöz! Ámen.

Forrás: Magyar Kurír

2015-ben volt ötszáz éves a csíksomlyói Mária-szobor, a világon ismert legnagyobb kegy-szobor. A reneszánsz stílusú, hársfából készült alkotás magassága 2,27 méter, alkotója ismeretlen. A szobor a napba öltözött asszonyt ábrázolja, akinek lába alatt a hold, fején tizenkét csillagból álló koszorú, bal karján a kis Jézus. Mária királyi jegyeket is visel: fején korona, jobb kezében jogar. A szobrot 1798-ban, Batthyány Ignác püspöksége idején az egyház „Csodatevő, segítő szent Szűznek” nevezte el.

Ft. Oláh Dénes – csíksomlyói pünkösdi búcsús szentbeszéde 2014-ben – Isten szavára figyeljünk!

Kedves Zarándoktársak! Krisztusban Szeretett Testvérek!

Mi, zarándokok, ide Csíksomlyóra valójában mindannyian hazajöttünk. Hazajöttünk, mert az édesanyánkhöz jöttünk. Hol is lehetnénk otthon a világban, ha nem édesanyánknál, a napba öltözött asszony palástja alatt.

Ahhoz az édesanyához jöttünk, akinek egyedülként van bejárati kulcsa, gondokkal terhelt, szenvedésektől gyötört, de mégis hittel reménykedő szíveinkhez. Édesanyánknál mindannyian itthon vagyunk. Itthon vagyunk, bármely szögletéből jöttünk is széles e világnak.

Itthon vagyunk még akkor is, ha lélekben lerongyolódottan érkezünk haza. Talán éppen akkor vagyunk igazán itthon. A tékozló fiúknak édesanyjuk is van. S ez Mária, a mi édesanyánk. Minden édesanya terített asztallal várja gyermekeit. A csíksomlyói Szűzanya, ma itt a nyeregben, a hármass oltáron, nekünk is asztalt terített. Kettős asztalt. Az isteni ige és az eukarisztia asztalát.

Azt kaptam feladatul, hogy az Ige megterített asztalának gyümölcseit osszam meg, zarándoktársaimmal, akik hiszem, hogy ezen asztal áldásaira és üzenetére éhes és szomjas lé-

lekkel érkeztek haza.

Három gyönyörű szentírási szakaszt hallgattunk végig pár perccel korábban. Az első kettő végén ezt hallottuk: Ez az Isten ígéje! A harmadik, az evangélium végén pedig ezt: – Ezek az evangélium igéi. Ezek a felszólítások, alázatra és engedelmességre intik és kötelezik az ige hirdetőjét. Tudomásul kell vennie, hogy itt és most, valóban ez az Isten ígéje. Itt és most Isten minket, e szentírási szakaszokba foglalt üzenete által akar megszólítani, lelkesíteni, bátorítani, tanítani, meginteni, lélekben talpra állítani.

Szent Ágoston egy alkalommal arra figyelmeztette híveit, hogy amiként nagyon óvatosak szentáldozáskor, nehogy egy morzsa is lehulljon a földre, hiszen az, maga Krisztus, ugyanúgy óvatosnak kell lenniük az Isten ígéjének a hallgatásakor is, nehogy egyetlen szép gondolatot is kihullassanak szívékből, mert az szintén maga Jézus Krisztus, aki az idők teljességében Mária méhében testet öltött.

Az evangélium névtelen bekiáltójának szavait, a Szentlélek Úristen megóvta az elkallódástól, bekerültek az újszövetségi szentírásba, mint isteni szó. És lám a csíksomlyói szentély őrei, a ferences atyák, ezeket a fennkölt szavakat választották az idei, nagy búcsú jelmondatául: Boldog a méh, amely Téged hordott (Lk 11,27). A Bibliát rendszeresen olvasó hívő ember, nyomban idehallja, az ugyancsak Szent Lukács evangélista által megörökített háláadó ének, a Magnificat, gyönyörű szavait, ahol az Erzsébetet meglátogató Szűzanya, önmagáról mondja: *Íme, mostantól fogva boldognak hirdet engem minden nemzedék* (Lk 1,48).

Jézus nem utasítja vissza a névtelen asszony felkiáltását, csupán kiegészíti, és helyére teszi a dolgokat. Egészen pontosan azt mondja: az igazi boldogság alapja az Isten szavához való helyes hozzáállás. Ez pedig két dolgot tételez fel: meghallgatni az igét és életté váltani azt a hétköznapiakban.

S lám testvéreim, ez már a negyedik figyelmeztetés, hogy az ígére, Isten szavára figyeljünk. Valójában, Jézus minden tanítványának és követőjének erre kell törekednie. S ha valaki ezt megpróbálta, az akkor nem más, mint éppen a Boldogságos Szűzanya, akiről el is mondja a Szentírás, hogy szívébe véste a szavakat, és el-elgondolkodott rajtuk. Ezt egyébként minden bibliaolvasó és hívő ember tudja.

Ferenc pápa – *Az evangélium öröme* – kezdetű apostoli buzdításában azt mondja: ebben a korszakban, még ott is ahol kised nyáját alkotunk, az Úr tanítványai arra kaptak meghívást, hogy olyan közösségként éljenek, mely a föld sója és a világ világossága. És arra kér: Ne hagyjuk, hogy elrabolják tőlünk a közösséget.

Máriáról valóban nem írtak fejezeteket az újszövetségi szentírásban. Ám, ha azt a keveset, amit leírtak, figyelmesen olvassuk, észre kell vennünk, hogy a Szűzanya keresztény hitünk három leglényegesebb mozzanatánál, titkánál jelen volt.

Jelen volt a megtestesüléskor, hiszen, az benne ment végbe, az ő méhének szent laboratóriumában élt kilenc hónapon át a második isteni személy, a mi megváltó Jézusunk. Mária méhe volt a műhely, a szövőszék, a palota, a Szentek Szentje, az életadó tő, ahogyan azt az egyházatyák mondták.

Jelen volt a húsvéti misztériumnál, a megváltás nagy művénél, hiszen azt írja Szent János, a szeretett tanítvány: *Jézus keresztje alatt ott állt anyja (Jn 19,25)*. Sőt nem csak ott állt, minden más jelenlétével együtt hallotta Jézus végrendeletét: *Asszony, nézd, ő a te fiad!* Majd a tanítványnak: *Nézd, ő a te anyád!*

És jelen volt Pünkösdkor is, amikor eljött a Szentlélek, és megszületett az Egyház, hiszen Szent Lukács szó szerint ezeket írja: *Az apostolok egy szívvel egy lélekkel állhatatosan imádkoztak Máriával, Jézus anyjával (ApCsel 1,14)*.

Első olvasmányunkban, éppen a pünkösdkor megalakult közösségről, a jeruzsálemi ősegyházról hallottunk csodaszép dolgokat. Ilyeneket: *a hívek sokaságának egy volt a szíve lelke. Mindenük közös volt. Nagy erővel tettek tanúságot Jézus feltámadásáról. Nincs köztük szűkölködő*, mert amióta találkoztak Jézussal, amióta Jézus feltámadottként belépett az életükbe, azóta van érzékük észrevenni a mellettük élő, inséget szenvedő, embertársaikat. És szívük gazdagsága túlsordult.

Ők valóban nemcsak hallgatták Isten igéjét, Isten szavát, hanem életté is váltották a hallottakat. Megélték a tanítást. Lefordították azt a mindennapi élet nyelvére. Valójában ez tette őket boldog, örvendező emberek társaságává. Ezért voltak gyarapodó, növekedő, befogadó, meghívó, megtartó, gyógyító közösség. Mert ilyen közösség volt ez a jeruzsálemi keresztény közösség. Ezt az egykori állapotot, mint elérendő célt, kellene megcéloznunk nekünk is, mai keresztényeknek, mai keresztény közösségeinknek.

A szentleckében Pál apostol a lelki adományokról beszél. Fontos dolgokat mond: A Szentlélek mindenkit megajándékoz valamiféle adománnyal, képességgel. Ezt mindenki azért kapja, hogy használjon, szolgáljon vele. Nincsen magánhasználatra szóló adomány.

A kapott adományokkal, képességekkel, az Egyház testének az építésén kell munkálkodnunk. Az hitelesít bennünket, ha adományainkkal, az Egyház javát, közösségeink ügyét szolgáljuk, ha cselekvően részt veszünk életében, érte munkálkodunk, érte dolgozunk.

Az hallgatja gyümölcsözően Isten szavát, aki álszerénység nélkül, felelősségének teljes tudatában, felleltározza, számba veszi adományait, képességeit, és azokat közössége javára közkinccsé teszi, az elkötelezett, önzetlen szolgálatban, a mai élet körülményei és kihívásai között.

Drága Testvérek, a pápa nagyon jól tudja, miről beszél. Világszerte veszélyben vannak az építő, a termékeny, az életképes, élethordozó, az úton megtartó közösségek. Alig vannak már gyarapodó, növekedő, befogadó, meghívó, megtartó, gyógyító, értékrendet továbbadó közösségek.

Sok-sok gondolkodó ember látja, hogy magyar népünk, székely népem, katolikus hitem közösségeit is megcélozták már azok az arctalan, démoni hatalmak és erők, melyek csak egyet akarnak: szétverni, szétszűleszteni, megtartó, ér-

tékrendet továbbadó közösségeinket, és rabszolgává alázni, lélekben földönfutóvá tenni mindenkit, így minket is.

Nem akarom mondandómat a magyar zászlóba csomagolni, de, tizenéves korom óta Babits Mihállyal vallom és élelem: *„Magyar vagyok: lelkem, érzésem örökséget kapott, melyet nem dobok el”*. Isten az Ő kifürkészhetetlen bölcs akaratából, magyarnak teremtett. Akaratából, magyarul megszikál a vérem, fülemben pedig a pentatónia hangzik ismerősként, mert ezt hoztam magammal, a ködbevesző múltból, háromezer év szent örökségként.

Nos, én azt vallom, hogy ezzel a kettős örökséggel megáldottan, ennek a kettős örökségnek a súlyával és keresztjével kell megélnünk napjainkat, és megcéloznunk a jövőt. Nekünk keresztényként lehet és kell magyarnak maradni, és magyarként kell a keresztény hitet megélni, mert egyébként elárultuk azt a közösséget, amely bennünket emberré formált, amely hazát, hitet, és nem is akármilyen kultúrát, és civilizációt adott.

A megváltásunkra közénk érkező Jézus Krisztus, Mária méhét vette igénybe ahhoz, hogy emberként a földre szülessen. A názareti családi otthonban, és a család otthonában, a zsinagógában, valamint a zsinagógái közösség méhében formálódott fajtáját rajongásig szerető, az Atyának pedig a kereszthalálra engedelmeskedő Megváltóvá. Azzá a Jézus Krisztussá, akinek az egyháza az idők végéig a szülés fájdalmait szenved.

Ma Isten, az elkötelezett keresztény családokat, falvainak és városainak plébániáit, egyházközségeit kínálja föl a világnak az újjászületés, a megújulás eszközeként. Ezekben a hitből élő keresztény családokban, ezekben az élő, eleven egyházközségekben, mint anyaméhben kell újjászületnünk, az új feladatokra, az új kihívásokra. *Családjaink, egyházközségeink kell a föld sója, és a világ világossága legyenek*, amiként Ferenc pápa fogalmaz.

Ám minden felelősen gondolkodó elmének tudnia kell, hogy semmiféle közösség nem adódik magától, és nem is lehet szert tenni rá leszállított áron (Scott Peck). A közösségek létrejöttéért, életben maradásáért, jól működéséért nagyon nagy árat kell fizetni, egy következetes és kemény utat kell bejárni.

Közösséggé válásunk, vagy álomba szenderült közösségeink újjászületése felé az első lépés: **az ébredés**.

Ezekiel próféta látomásában a kiszáradt csontokkal tele mező, a próféta szavára, új életre kell. Ám az ébresztő szót, Isten adta a próféta ajkaira. És azt is tudjuk a prófétáról, hogy korábban, hivatása elején az Úr szabályosan megettette vele a tekercset. Azaz teljesen magáévá kellett tennie Isten szavát és akaratát. Azonosulnia kellett vele.

Ez a bibliai kép világosan tudtunkra adja, hogy ébredés csak Isten akaratából lehetséges, és csak azok lesznek képe-

sek Isten eszközeként minket felébreszteni, rádöbbszteni az ébredés fontosságára, akik életét teljesen átjárta Isten szava, Isten igéje. Átjárta, mint téstát a kovász.

Azok, akik naponta olvassák, és az olvasottakat lefordítják a napi kihívások, feladatok nyelvére. Akik következetesen élnek a hitüket. Akik hétköznapi is keresztények, nemcsak vasárnap és nagy ünnepeken.

Gróf Széchenyi István, a legnagyobb magyar életrajzából ismerős a történet, hogy amikor 1825-ben a pozsonyi országgyűlésen Felsőbüki Nagy Pál felszólalásában kikelt a nemzetüket elhanyagoló, elkorcsosodó magyar főurak ellen, akkor nyomban szót kért és felajánlotta birtokai egy évi jövedelmét a későbbi akadémia megalapítására. És követői is akadtak. És elindult egy olyan folyamat, amely ma is példaértékű népünk történetében.

Ezekiel lelkületű prófétákra, Felsőbüki Nagy Pálokra volna szükségünk, akik felébresztik bennünk a keresztényt és a magyart. Olyanokra, akik rádöbbsztenek bennünket arra, hogy elég volt a zászólólengetésből, az üres frázisokból, a nemzeti és egyházi romantikából. Eljött a szolgálat ideje. Elérkezett az Istentől kapott kincsek, adományok, javak, kamatoztatásának az órája.

Folyton Márton Áronra hivatkozunk. De jut-e eszünkbe azt tenni, amit ő tett. Ő mindig és minden körülmények között azt tette, amit kötelességként felismert. Nála szó és cselekedet összhangban volt. Ez alapozta meg nagyságát. Ezért példakép.

Úgy közösségileg, mint egyénileg rá kell ébrednünk arra, hogy hivatást, küldetést kaptam. Isten, valamit általam, akar elvégezni. Valamit nekem kell elvégezni. Ha nem végzem el népem, fajtám, egyházközségem lesz szegényebb. Hiszem-e ezt? Tudatában vagyok-e ennek?

Súlyos a kérdés, mert azt mondja a teológus, (Paul Zulehner): az Egyház lehet a bűnösök közössége, de sohasem a hitetlenek társasága. Az meglehet, hogy gyatrán, bukdácsolva töltöm be hivatásomat, de tudom, hogy van, létezik, csak hát gyöngé ember vagyok.

Azután, föl kell, hogy ébredjen bennünk a mi-tudat. Akkor beszélünk mi-tudatról, ha tartalmat kapnak az ilyen fogalmak, mint anyaszentegyház, plébánia, római katolikus, székelyföld, együvé tartozás, megmaradni akarás, jövő, hit, remény, szeretet, felebarát, testvér. Mindezekkel azonosulok.

Rá kell döbbszennünk arra, hogy milyen szellemi, lelki és természeti kincsek birtokában vagyunk. Ezek a mi kincseink. Ezekről nem mondhatunk le, mert ezeknek vér volt az ára. Tömegsírok szegélyezik a mezsgyét, a gyepüket. Ez az unokák jussa, a felnövekvő nemzedékek öröksége nagyapáinktól.

Nem eladók az erdők, a mezők, a kútjaink. Nem eladó a székely-szürke állomány sem. Ez mind-mind a mienk. Ezek gyümölcséhez, terméséhez elsőként nekünk van jussunk. Igen erre a szellemi, lelki, erkölcsi magaslatra kell mindannyiunknak felnőni, ráébredni.

Közösséggé válásunk, vagy álomba szenderült közösségeink újjászületése felé, mi lehetne a második lépés?

Egy alkalommal a nikolsburgi Smelke rabbi, az engesztelés napjának előestéjén a frigyláda előtt állva ezeket mondta: Tudjátok meg drága szívbeli testvéreim, a megtérés lényege, az élet fölkinálása. Hiszen mi Ábrahám magjából származunk, aki felkínálta életét... a Mindenhatónak.

A megtérés lényege, **az élet felkínálása!** Úgy gondolom, hogy ez lenne a második lépés közösségeink újjászületése fele. Felkínálni az életünket, szolgálatunkat, javainkat annak a közösségnek, melynek létünket köszönhetjük, s mely közösség számít a mi áldozatunkra.

Kafarnaumban történt. Jézus tanítványai jelenlétében, napok óta tanítja az embereket. Tökéletes emberismerőként azt is észreveszi, hogy a lelki, szellemi éhség mellett, ezek az emberek testileg is éhesek. Üres a gyomruk. Kenyér, enni-való kellene. A próbatétel szándékával meg is kérdezi Fülöpöt, honnét veszünk kenyeret, hogy legyen mit enniük, de ő már tudja, hogy mit is akar tenni. Fülöp lesújtó válaszára András apostol szólal meg, de ő sem optimista: van itt egy fiú öt árpakenyérrel és két hallal, de mi ez ennyinek, kérdi.

Giovanni Lanfranco – A csodálatos kenyérszaporítás

Ám Jézusnak ez a látszólag semmi, elég volt. Ezzel az öt árpakenyérrel és két hallal jóllakatott mintegy ötezer embert. Nyilvánvalóan csoda történt. A Biblia úgy is tartja számon a történetet, mint a csodálatos kenyérszaporítás történetét. A csodatörténetnek három szereplője van. Az első, Jézus, aki enni akar adni az öt követő tömegnek, aki valami nagyon jót akar. A második, András az apostol, aki ötezer ember között felfedezte azt a valakit, akinél ott van a csoda alapanyaga, az öt kenyér és a két hal. És a harmadik, maga a névtelen fiatalember.

Drága Testvérek! Népünknek ilyen András-lelkületű tanárookra, papokra, pedagógusokra, politikusokra, vállalkozókra volna szüksége, akik nyitott szemmel járva felfedezik azokat, akik tudnának valamit tenni. De nemcsak felfedezik, elvezetik arra az érettségre, hogy képesek legyenek szellemi, lelki, anyagi kincseiket a közösség asztalára tenni.

A fiúnak talán éppen azért nincs neve a szentírásban, hogy bármelyikünk lehessen. Talán maga is kételkedve kérdezte: mire elég ez a két hal és öt árpakenyér? De odaadta. És tarisznyájának tartalma Jézus kezében a csoda alapanyagává vált.

Testvérek, a csodák kora, a csodák világa, minden tévhitel ellentétben, még nem áldozott le. Isten ma is tenne csodákat, csak hol vannak az Andrások, hol vannak az ilyen önzetlen névtelen fiúk. Én hiszem, hogy Erdély földje újra

Tündérkertté válik, ha rádöbbenünk arra, hogy a megtérés lényege, az élet felkínálása. Közösséggé válásunk, vagy álomba szenderült közösségeink újjászületése felé a harmadik lépés: úgy egyházi, mint nemzeti közösségeinknek, **alázatos, képességeiket, korlátaikat jól ismerő vezetők**re volna szüksége.

Paidarétoszról, a köztiszteletben álló spártai férfiúról őrizte meg az utókor a következő történetet. Miután sok csatában bátran harcolt Spártáért, és a polgári életben is sok-sok érdemet szerzett, egy szép napon felvételt kért a király kísérei, a háromszázak közé. Mindenki meglepetésére kérését elutasították. Paidarétosz azonban vidám arccal, örömmel vette tudomásul az elutasítást. Amikor, ezen a barátai szerfölött csodálkoztak, ezeket mondta: Boldog vagyok, mert most már tudom, hogy Spártának háromszáz olyan fia van, aki különb nálam. Észrevenni azokat, akik különbek, mint én. Fölnézni rájuk, fölzárkózni mögöttük. Ez nem más, mint a közösségben gondolkodás, az érettség bizonyítéka.

Erre az erkölcsi magaslatra eljutni, hogy észrevenni azt, hogy te különb vagy mint én, te többet tudsz mint én, te rátermettebb vagy mint én. Ezt észrevenni egymáson és lelkesíteni egymást, buzdítani egymást, nem visszahúzni. Ide el kellene jutni, erre a magaslatra. Örülni annak, hogy a másik tud tenni valamit és teszi. Szurkolni és nem lehurrogni.

Ha a hintó elé fogott lovak egymás torkának esnek, akkor a hintó a sáncban köt ki. Aki ezt a sorsot szánja népének az éretlen és felelőtlen ember. Az érettség, alázat. Csak annyiban számítok érett, felelős embernek, ha hintó elé fogott lóként értelmezem magamat. Ha én önként leszek lóvá, akkor nem tudnak mások lóvá tenni. Aki Erdély földjén értelmiséginek meri vallani magát annak tudnia kell: a mi dolgunk a hintót húzni és nem egymás torkába harapni. A hintó a nép, mi szolgálai vagyunk: se több, se kevesebb. Ezt kell megértenünk. A hintó a nép, az alázat pedig nagy dolog, szent dolog. Próbáljunk eljutni erre a magaslatra. Pál apostol azt írja: Mindenkinek mindene lettem, hogy némelyeket mindenképpen üdvözítsek (**1Kor 9,23**). Kövessük hát az apostol tanítását.

Még egy igen fontos dologról föltétlenül szólnom kell. Akárhányszor újraolvasom az Apostolok Cselekedeteinek azt a részét, mely beszámol a mennybemenetel és a Szentlélek eljövetele között eltelt időről, újra és újra megfogalmazódik bennem a felismerés, miszerint az Egyház élete nem a tevékenységgel, hanem az imával, a csendes elvonulással kezdődik. Az ima az egyház életének és tevékenységének a szerves része. Mindenfajta tevékenység, de legfőképpen a megújulás kiinduló pontja. Nincs megújulás, nincs újjászületés megújult imaélet nélkül. Nehéz ezt az amúgy logikus felismerést következetesen betartani. Tenniakarásunk sokszor feledteti velünk ezt az igen fontos lépését.

Ugyanakkor, az ima témaköre egyben az a láncszem, amely egybekapcsol, összeköt minden hívő embert. Mert egyházközösségeinkért, népünkért, az újjászületésért, a megmaradásért, igen nagy szolgálatot tehetnek és tesznek is, az imádkozó öregek, az imacsoportok, a szenvedéseiket felajánló betegek, egyedül élők, azok, akik a Mária Rádióval, vagy magányosan, de imádkoznak, morzsolgatják rózsafüzérüket, imádkozzák a zsoltárokat, valamint testi, lelki szenvedéseiket az újjászületésért ajánlják fel.

Ez lenne a negyedik fontos dolog. **Imádkozó közösségek-ké alakítani** egyházközösségeinket. Istennel beszélő viszonyban levő néppé válni. Imádkozva dolgozó és dolgozva imádkozó közösséggé lenni. Az imában egymásba kapaszkodó néppé válni. Egemásba kapaszkodva imádkozzatok –

hallja, mint benső hangot, egy imacsoport vezetője. Milyen csodálatos lenne, ha itt Somlyó hegyén, egymásba kapaszkodó népként kapaszkodnánk Isten kezébe. Mi állja ennek útját? Akik imádkoznak, azok az Isten kezét fogják. Akik az Isten kezét fogják, azok nem vesznek el, azok túl élnek minden próbát.

Carlo Carretto neve ismerősen hangzik a lelki irodalomban jártas híveknek. Ő meséli el, hogy családjának volt egy 15. századból való festménye, amely a Szűzanyát és a kis Jézust ábrázolta, de úgy, hogy a kis Jézus kezében egy madár volt. Kisfiú korában az a különös ötlete támadt, hogy a madarat kikaparja Jézus kezéből, és helyette egy kis szekeret fessen. Tette ezt azért, mert a neve azt jelenti: szekér. Miközben átfestette a képet, így imádkozott: Édesanyám, te vigyázz rám! Boldog leszek, ha játékszer lehetek szent fiad kezében. Később hozzáfűzte. Minden alkalommal, amikor komoly nehézségekkel viaskodott, erre az átfestett képre nézett és hitte, hogy Jézus helyes irányba kormányozza élete szekerét.

Kedves Zarándoktársak! A csíksomlyói kegyszobor úgy ábrázolja égi édesanyánkat, mint aki bal karján tartja áldást osztó szent fiát, jobbáiban pedig jogar van. Ott Jézus mellett, Mária karján mindannyian elférünk. Elfér az egész világ gondja. Akkor hogyne férne el a mi népünk, a mi közösségeink minden gondja-baja. Tegyük oda. Tegyük oda egy-személyes gondjainkat, de tegyük oda népünk gondjait is. Kérjük meg égi édesanyánkat: imádkozzon, esedezzen értünk, hogy legyünk öntudatra ébredt nép, az életét, képességeit közössége javára felkínáló nép, jó, alázatos vezetőkkel megáldott nép, valamint Istennel beszélő viszonyban levő, imádkozó nép. S a többit bizzuk a jó Istenre. Ámen.

Ft. Oláh Dénes maros-küküllői főesperes
Csíksomlyó – 2014. június 07.

**Exc. Ft. Pál József Csaba – Ha kövel dobálnak,
mi a kövekből lépcsőt építünk!**

Sokan közülünk ma egy hete itt voltunk Szentatyánkkal, Ferenc pápával. Nagyon mélyen él bennem, a sárban, esőben, hidegben vonuló, kitartó zarándokok hatalmas tömege, akik felkapaszkodnak a hegyre, odanyújtják szívüket Istennek és megnyílnak a Ferenc pápa által hozzájuk szóló isteni üzenet előtt. Aztán jön a Jóisten válasza, elmúlik az eső, sőt még a nap is kisüt, megerősítve minket Isten iránti bizalmunkban. Ferenc pápa pedig háláját fejezi ki, hogy itt lehet ezen a kegyhelyen, ahova azért jövünk, hogy égi Édesanyánkkal találkozzunk és egymásban valódi testvérekre leljünk.

Ma újra visszajöttünk, itt vagyunk, eljöttünk Édesanyánkhoz. Én is hazajöttem a csíksomlyói Szűzanyához. Gyermekkoromból tudom, hogy Csíksomlyónak nem csak ilyen rendkívüli alkalmakkor van varázsa. Ide jártunk, ha tehetjük mindennap, idevonzott Mária, az ő anyai szeretete. Itt itthon éreztük magunkat. Búcsú után jöttünk takarítani a kegytemplomba, port törölni, de minden évben meglepődve láttuk: Mária arcán nem volt por. Ez még inkább csodálattal töltötte el gyermeki szívünket.

Később is sokszor letérdeltünk elébe: Mária arcán, szemében kerestük, vajon a Szűzanya meg van-e elégedve velünk, inkább szomorúan néz ránk, vagy mosollyal? Lestük az arcát, mint ahogy a székely nép oly sokszor tette ezt a történelem folyamán. Vajon a mi anyánk meg van-e elégedve velünk? – És ma, kedves testvéreim, tegyük fel a kérdést: vajon meg van-e elégedve velünk? A Szűzanya nagyon szereti ezt a népet. Ezt sokszor megmutatta a történelem folyamán, és megmutatja újra és újra a mi életünkben is, napjainkban is. (Ennek egyik markáns jele Ferenc pápa történelmi látogatása is). Nem lenne jó dolog, ha szeretetének jeleit nem vennénk észre, és hálátlanak bizonyulnánk. Ahogy nem kételkedhetünk egy jó édesanya szeretetében, úgy nem kételkedhetünk Mária szeretetében sem. Határtalanul, személyesen minket szeret. Népünknek a javát akarja. Ezért kéri ma is, úgy, mint régen a kánai menyegzőn: „*Tegyétek, amit fiam mond*”. Tegyétek, amit Fia mond!

Sokan megcsodáljuk Svájcot: szép ország, jólét van ebben az országban, a nagy háborúk elkerülték ezt a földet. Igen, ez azért is van így, mert hallgattak védőszentjük, Flúei Szent Miklós szavára, aki a lelkükre kötötte, soha ne lépjenek háborúba, maradjanak minden háborútól semlegesek. Igen, a svájciak, úgy néz ki, az évszázadok folyamán ezidáig hallgattak védőszentjük szavára. Nem léptek háborúba... Testvéreim, vajon a mi védőszentünk, a csíksomlyói édesanyánk mire tanít? Nekünk milyen tanácsot ad? És hallgatunk-e az ő szavára? Vagy egyáltalán kinek hallgatunk a szavára? Kedves magyar testvéreim és ti, székelyek, különösen is... hallgatjátok-e a csíksomlyói Mária szavát: Tegyétek, amit fiam mond? Tesszük-e, amit Jézus kér? Sokszor elmondjuk, főleg a déli és esti harangszókor: „*Legyen nekem a Te igéd szerint!*”. Mária nem csak kimondta ezt, de rá is tette erre az életét, hallgatott Isten szavára és tette Isten akaratát.

Az első talán, aminek egy család édesanyja a legjobban örül, és így a Szűzanya is: ha a gyermekei egymással békességben élnek, ha összefognak, ha segítik egymást. „*Tegyétek teljessé örömet azzal, hogy ugyanazt akarjátok: ugyanaz a szeretet legyen bennetek, egyet akarva ugyanarra törekedjete*” (Fil 2,2) – kéri szent Pál apostol a filippiekhez írt levelében.

Nemcsak Svájcot, minket is meg fog csodálni a világ, ha mi összefogunk. Régen a falvakban, ahol az emberek többsége lakott, közösségben éltek, segítették egymást. Azóta a belső bomlasztás többet ártott, mint a külső ellenség. A bomlasztás nemcsak nagyban a népet éri, hanem az Egyházat is, és sajnos kikezdi a családokat is.

Közösségben, segítőkész légkörben, ott, ahol van igazi szolidaritás, van kedve és van bátorsága a szülőknek több gyereket is vállalni. Az individualizmus, a csak saját magára való gondolás tönkreteszi a közösséget és boldogságot sem ad. Összetartás. Tudom, hogy ez nagyon közönségesen hangzik, de az összetartásnak kell hogy legyen egy irányultsága is. A barátságról például, olvasom, hogy általában rövid ideig tart, ha a barátok nem irányulnak közösen valami felé. Mi ma itt vagyunk, hogy közösen hallgassunk a Szűzanyára és az Ő Fiára. Induljunk el újra közösen építeni jövőnket, fedezzük fel a legszebbet, a legjobbat egymásban, erősítsük egymást, hogy együtt is meg tudjunk ajándékozni másokat, más népeket és más nemzeteket is.

Szent II. János Pál pápa Az új évezred kezdetén kezdetű apostoli levelében így ír erről: „*A közösség lelkisége az a képesség, mellyel mindenekelőtt a jót látjuk meg a másikban, hogy úgy fogadjuk be és értékeljük őt, mint Isten ajándékát: mint nekem szóló ajándékot*”... *Közösségi lelkiség, hogy tudunk „helyet szorítani” a testvérnek, miközben elvisszük egymás gyöngéit (Gal 6, 2), és elutasítjuk az önző kísértéseket, melyek folytonosan csapdát állítanak nekünk, versengést, törtetést, bizalmatlanságot, féltékenységet szülni...*” (43.p.)

Testvéreim, az összetartás legszebb ajándékát akarjuk átadni az utánunk következő nemzedékeknek. A múlton nem keseregni kell, a múltból tanulni kell. Ebben van szükségünk, hogy összetartsunk, együtt dolgozzunk. Mit érdekelne minket egy olyan focicsapat, ahol mindenkinek veretesen igaza van, de széthúznak, nem tudnak együtt dolgozni, egymásra figyelve játszani és mindig kikapnak? Nem elég, hogy igazunk van, alázattal kell tudnunk elfogadni azt, hogy az igazság egy része a másikban is jelen van. Tudnunk kell azt megbecsülni és kell tudnunk segíteni egymást. Kell, hogy tudjuk kiegészíteni egymást! Ha a másik nem olyan, mint én, ha nem úgy gondolkodik, ez még nem jelenti, hogy nem tartozik hozzám, nem jelenti azt, hogy nem testvérem, hiszen egy közös mennyei Atyánk van. Amikor körünk két nagy katolikus, női egyénisége, Kalkuttai Teréz anyja, aki a haldoklókat ápolta, és Chiara Lubich, aki az egységet tette élete ideáljának, amikor ez a két nagy személyiség találkozott egymással, Teréz anyja így szólt Chiarához: „*Chiara, amit én teszek, te nem tudod megtenni, amit te teszel, én nem tudom megtenni.*”

Testvéreim, jó lenne így néznünk egymásra: ha közöttünk van tisztelet egymás iránt, egymást kiegészíthetjük és nagy-szerű közösségi élet valósulhat meg közöttünk. Kereszténységünknek négy evangéliuma van, sokszor hasonlóan, de mégis négy különböző módon mutatják be Jézus életét és tanítását. Egyházunk sohasem gondolta, hogy a négyet össze kellene mosni, így van jól, mindenikre szükségünk van. Így van ez közösségünkben is. Különbözőségünk ellenére mindenikünkre szükség van. A mennyei Atyának minden gyermeke fontos.

Általában azt mondják, és azt látjuk, hogy az anyák tartják össze a családot. Nagy családunk összetartása érdekében, nézzük, hogyan beszélnek az édesanyák saját gyerme-

keikről, és tanuljuk meg tőlük, hogyan beszéljünk embertestvéreinkről, Isten gyermekeiről, és hogyan viszonyuljunk hozzájuk. Az édesanya ölel, és nem eltaszít. Befogad, és nem kirekeszt. Néha fájdalmas, hogy a családban olyan valaki is van, aki miatt az egész család szenved, de az édesanya akkor is inkább befogad és remél, mint hidegen kitaszít. Másrészről, az édesapa következetes kitartása a jóban, irányt és biztonságot ad. A gyerekek akkor növekednek igazán szépen, ha őket az édesanya és az édesapa egységének szeretete neveli.

Az ősszel egy konferencián vettem részt, ahol a párbeszédéről volt szó. Világos lecsengés: nem lehet és nem is érdemes párbeszédet folytatni hátsó szándékkal. Ehhez valaki csak annyit fűzött: Kimondhatok mindent, ha két dolgot birtoklok: ha az igazságot birtoklom, még ne beszéljek. Ha a szeretetet birtoklom, még ne beszéljek. Ha a szeretet és az igazság együtt vannak bennem, akkor beszéljek. Minden párbeszéd alapja az a fajta őszinteség, hogy a másik javát akarom. Ilyen légkörben és ilyen szándékon Isten áldása szokott lenni. Enélkül szétporladunk, mint a szikla, vagy még inkább, mint a homok. Mária gyermekei összetartanak. Mária gyermekei segítik egymást, és mindenki felé szeretettel fordulnak. A rosszat jóval győzzük le: több szeretettel!

A másik, amit kér tőlünk a Szűzanya, Mária, hogy nagyon bízzunk Istenben! Mária, jóllehet visszautasítva érezheti magát Kánában, amikor szól Jézusnak, hogy a fiatal pár szégyenben maradhat, elfogyott a bor, és azt a választ kapja: „Mi közünk ehhez, asszony? Még nem jött el az én óráim!” (Jn 2, 4) – mégis határtalanul bízik Jézusban: „Te gyetek meg mindent, amit mond!” (Jn 2, 5) – mondja a szolgálknak.

Testvéreim, nagyon jó hírem van, Isten hatalmas ígérete. Az elébb hallottuk a szentleckében. Azt mondja: „az Istent szeretőknak minden a javukra szolgál” (Róm 8, 28). Ezért nem lehetünk pesszimisták, akkor sem, ha erre eddig nagyon sok okunk volt. Igaz, van egy feltétel: az Istent szeretőknak válik minden a javukra. Miért ez a feltétel? Az Istennel való szeretetkapcsolat az embernek őseleme. Olyan ez, mint a hálnak a víz, vagy mint a kisgyerekek a család, a szülők szeretete. Az istenszeretet nélkül nem tud boldogan élni, valami lényeges hiányzik az életéből. Az Isten szeretete nélkül sem nép, sem birodalom nem állhat fenn sokáig. Aki Istent szeretik, pontosan ebből a szeretetkapcsolatból kapnak erőt. Tudják, hogy ha belekapaszkodnak, ha az Isten iránti szeretetük az első helyen van, minden, még a múlt szenvedései is, veszteségei is, javukra fordulnak. Jó, ha egy kicsit nyomatékosítjuk ezt a szót: minden. Az Istent szeretőknak minden a javukra szolgál. Az idős ember többnyire visszafelé néz, hiszen egy leélt élet van mögötte. A fiatal inkább előre. Mennyire szeretném, ha fiatalos lelkesedéssel tudnánk előre tekinteni, ha Istentől kapott reménységgel tudnánk nekifeszülni a jövőnek, úgy, ahogy a Szentatya mondta: együtt fonjuk, együtt szőjük a jövő szálait! Ez az „együtt” jelent minden jóakarátú embert, legyen az másként gondolkodó, más felekezetű, vagy más népnek a tagja.

Testvéreim! Úrvölgye van és még lesz! Itt nem két nép áll szemben egymással! Isten őrizzen ettől! Meggondolatlan, vagy rossz szándékú intézkedésre felült egy mindenre fogható csoport. Felkorbácsolták az indulatokat, ez történt ott! Fáj, ami történt, de nem engedhetjük, hogy elszabaduljanak indulataink és nem általánosíthatunk, mintha minden-

ki olyan lenne! Az ügy Isten segítségével valamiféleképpen meg fog oldódni, de nekünk meg kell őriznünk emberi és keresztény méltóságunkat, úgy ahogy Széchényi mondotta: „Ha kővel dobálnak, mi a kövekből lépcsőt építünk!”

Pünkösöd szombatja van. Pünkösöd a Szentlélek kiáradásának nagy ünnepe. Az Ő ereje a gyöngye kis apostoli csoportot megerősíti, bátorsággal és bölcsességgel tölti el, úgy, hogy képesek lesznek elvinni a föld végső határáig a megfeszített és feltámadt Krisztus örömhírét. Ahol a Lélek van, ott van élet, van tűz, van kezdeményezés. Nála nélkül tervezhetünk, lőt-futhatunk, de messze nem jutunk. Úgy vagyunk nélküle, mint amikor egy szépen felépített templom falába beépítik a vezetékeket, minden csillár, minden égő a helyén van, csak éppen nincs elektromos áram.

Majdnem minden a helyén van, de mit ér? Ha az Ő Lelkét befogadjuk, csodálatos dolgokat fog tudni véghez vinni bennünk és általunk is. Az egység, az összetartás nem a mi művünk lesz. Az egység a Szentlélek ajándéka. De ugyancsak az Ő ajándéka az a hit, amely rá tudja bízni magát egészen Istenre. Az Ő ajándéka a remény, amely által megszabadít a pesszimizmus bénító karmaiból. És az Ő ajándéka a szeretet, mely lakhatóvá és gyönyörűen széppé tudja varázsolni környezetünket, népünk életét.

Az a lélek, amelyben a Szentlélek lakik, örömmel van tele, az öröm a Szentlélek egyik gyümölcse. Amikor a lélek nem énekel – valami aggasztja, és ezt a valamit azonnal át kell adni Istennek újra és újra. Rá kell bízni. Testvéreim, lehet, hogy sok-sok gondunk van, de bizalommal adjuk át ezeket Istennek, hogy lelkünkben helyet készítsünk a Szentléleknek, az Ő határtalan szeretetének. És akkor örömünk nem fog elmúlni, azt fogjuk tapasztalni, hogy Ő hatalmas erejével minden elképzelésünket felülmúló szeretettel veszi kézbe életünk sorsát.

Kérjük mindennap a Szentlelket, hogy meg tudjuk tenni a mi részünket, azt, amit Jézus tőlünk kért: „Szeressétek egymást, úgy, amint én szerettelek titeket”! Hogy ezt mások hogyan fogadják, mi lesz a válaszuk, az már nem a mi dolgunk. Jézus a keresztre feszítettséig, a halálig szeretett. Erre a szeretetre a válasz szava az Atyánál van. Mindezt neki, Istennek, és Istenért tesszük. Őt pedig, nagylelkűségben nem lehet felülmúlni.

Imádkozzunk összekapaszkodva! Édesanyánk, csíksomlyói Boldogságos Szűz Mária, fogjál kézen minket, vezérelj a te népedet szent Fiadhoz, hogy az ő élete és tanítása legyen vezetőnk és útmutatónk a történelemnek ebben a korszakában is, és a megélt és megtapasztalt hitünk legyen az a kincs, amelyet átadhatunk a jövő nemzedékeknek is. Ámen.

Csíksomlyó 2019. június 8.
Forrás: Romkat.ro

Böjte Csaba – Pünkösdi fohász

Amikor feltámadása után egy alkalommal Jézus megjelent tanítványainak, és velük étkezett, megkérdezte Simon Pétertől: „Simon, János fia, jobban szeretsz-e engem, mint ezek?” Péter így szólt: „Igen, Uram, te tudod, hogy szeretlek.” Erre Jézus azt mondta neki: „Legeltesd bárányaimat!” Aztán újra megkérdezte tőle: „Simon, János fia, szeretsz te engem?” Ő azt felelte: „Igen, Uram, tudod, hogy szeretlek!” Erre azt mondta neki: „Legeltesd juhaimat!” Majd harmadszor is megkérdezte tőle: „Simon, János fia, szeretsz engem?” Péter elsomorodott, hogy harmadszor is megkérdezte: „Szeretsz engem?”, és ezt válaszolta: „Uram, te mindent tudsz, azt is tudod, hogy szeretlek!”

Jézus pedig ismét ezt mondta: „Legeltesd juhaimat! Bizony, bizony, mondom neked: mikor még fiatal voltál, felövezted magad, és oda mentél, ahová akartál. De ha megöregszel, kiterjeszted karjaidat. Más fog felövezni téged, és oda visz, ahova nem akarsz.” Azt jelezte e szavakkal, hogy (Péter) milyen halállal dicsőíti majd meg az Istent. Azután még hozzátette: „Kövess engem!” (Jn 21,15-19)

Ha az életem egy karácsonyfa lenne, akkor vajon mi lenne a fa, és mik lennének a csillogó díszek, a finom cukorkák? Mi bennem, benned a legértékesebb, legfontosabb tulajdonság? Társad, társam mire építhet, számíthat, ha megfogja a kezedet, kezemet?

Jézus Krisztus sok mindent kérdezhetett volna Szent Pétertől, hisz végül is az első utódát akarta megnevezni! Kérdezhetett volna a szakmai képzettsége, elért tudományos eredményei után, rákérdezhetett volna kapcsolatrendszerére, szakmai tapasztalataira, anyagi körülményeire, de Ő egyetlenegy kérdést tett fel: „Simon, János fia, jobban szeretsz-e engem, mint ezek?”

Mennyit érek? Krisztus szavai szerint az attól függ, hogy mennyi szeretet van bennem Istenem és a testvéreim iránt! A szeretet az életem gerince, a szép zöld fa, szavaim, tetteim, terveim, kapcsolataim a csillogó díszek, a finom édességek. A díszek fontosak, hisz nélkülük a fa nem karácsonyfa, de egészen biztos, hogy szeretet nélkül csak zengő érc és pengő cimbalom az életem. Szeretet nélkül nem érvényes a házasság, nincs értelme megfogni a másik kezét.

Életemet, családomat, de akár a népem életét is, ha szeretném most a szép pünkösdi ünnepén megújítani, akkor kérjem, hogy a szeretet Istene gyűjtsa lángra szívemet, töltsse be életünket a legértékesebb ajándékával, lobogó Isten-és emberszeretettel.

A szeretet térden álló mindenhatóság! Az az irányító, amely megmutatja nemcsak az ég felé, hanem testvéreid szíve felé is a járható utat! A szeretet képes megmutatni a népeknek a békés, testvéri egyetértést megfogalmazó törvényeket, azt az autonómiát, amire vágyunk!

Hiszek a szeretet végső győzelmében!

Forrás: Keresztalja

Sebestyén Péter – Ház-Haza-Otthon

Néhány napja még a híradások között úgy szerepelt, hogy a tervezet szerint nyolc négyzetméternek kell egy emberre jutnia (máj.9.), aztán hogy-hogy nem, a számadat lekopott, már csak négyzetméterenként egy ember tartózkodhat a templomokban, szólt a hír. (Megjegyzem, még ma sem tudjuk, mit fog tartalmazni a „felszabadulási” törvény..., szerk. megj., május 12.)

Kolozsvári kollégám gondolataiból indulnék ki, [romkat.ro,

2020.05.10., László István – Otthon] aki egy nagyon velős, szép elmélkedést fűzött Húsvét 5. vasárnapjának evangéliumához. Ebben a búcsúzó Jézus azzal bátorítja tanítványait: „Atyám házában sok hely van...” (Jn 14,1-12)

Azért építünk házat, hogy lakjunk benne. Attól hívjuk a házat lakásnak, hogy ott tartózkodunk huzamosabb ideig. Évekig. Évtizedekig. Akár többnemzedéknyi időt. Életünk helyben rögzítőjévé lesz a lakás. Vonatkozási pont. A fészek, ahonnan kirepülünk, ahová hazaszállunk. Ahonnan kikiváncozunk, amelybe mindig visszavágyunk. Nem átmeneti szállásként használjuk, hanem állandó jelleggel. Oda sátorozunk le. Ott ébredünk, ott hajtjuk nyugovóra fejünket.

A ház, amelyben lakunk, véd és inspirál. A tárgyak, az ismerős kuckók, a kialakult rend, rutin, ahogy belakjuk, használjuk, alakítjuk, bővítjük, szépítjük, ránk is visszahat. A házban, amelyben lakunk, közösség van. Azok laknak benne, akik egymáshoz tartoznak. Azokkal lakunk együtt, akik véreink, szeretteink. Akikkel talál a szó, a gondolat, az érzés, az öröm, a fájdalom. Akikkel jó együtt leülni az asztal köré, akikkel üdítő még az izzadságos munka is. Vannak társasházak, egy, legfeljebb két személyre szabott garzonlakások, ahol a nyolc négyzetméter nem is nagyon jön ki. A konténer-barakkok, lakókocsik, vagy szállodák, fogadók lakásairól nem is beszélve. Egy nagyobbacska templom alapterülete kb. 200 négyzetméter. Persze vannak sokkal nagyobb és kisebb méretűek is. Ha négyzetméterenként egy ember helyet foglal, akkor teli a templom. Ha meg nyolc négyzetméterre jut egy, akkor maximum húszan „férnek” be. Tiszta kézzel, „arctalanul”, mint valami bábuk ülnek ott, és majd szelfibottal nyújtják meg kezüket, hogy az áldoztató pap és köztük megmaradjon a két méter. De hagyjuk a szofisztikát.

László István segédlelkész találóan jegyzi meg, hogy mindenféle lakás-házépítés valójában azt az eléggé soha be

nem tölthető vágyunkat jelzi, hogy: otthonra vágyunk. A ház, ha nem is az otthont, de legalább annak érzését hivatott biztosítani. Azért lakunk valahol, egy házban, egy lakásban, mert ott vagyunk otthon. Oda megyünk haza. Otthon töltjük a gyermekéveket. Az otthon nevel. Az otthon biztosítja a kötődést. Én például annyira kötődöm Csíkhöz, hogy semmi és senki el nem tud tőle szakítani.

Ezek az önbecsülésünket, kialakult világképünket, kényelmünket megtépázó karanténos hónapok még rá is segítettek az otthon megbecsülésére, hiszen mindenünnen azt szajkózták: Maradj otthon! Arra szerettek volna biztatni – hála az on-line kütyüknek –, hogy jobb így. Ül, veszteg, ne háborogj! A találkozás fertőz. Jobb egészségesen, egyedül, végelgyengülésben majd kimúlni, mint közösségben, betegen most meghalni. Élvezd az életet! Tarts távolságot legalább nyolc négyzetméterre a másiktól, hisz a másik veszélyforrás, és te is neki. És mossad a kezed, mint Pilátus, nehogy rám ragadjon rólad valami. Ne légy „ragadozó”...

De az otthonulás, már csak a túlélés miatt is leleményessé tett. Humorunknál maradhattunk. Ha már több időnk lett, nem csak rizset, mákot is kezdtünk számolni... Ugyanakkor milyen jó, hogy lelkiekben is megmaradt a kapcsolat egy másik otthonnal – vesd össze szent Pál: „*a mi hazánk a mennyben van...*” (Fil 3,20-21) –, hála a szentmise-közvetítéseknek. Mégis az az érzésem, mintha ez az egész járvány-káosz arra menne ki – az egészségügyet, mint intézményes rendszert féltendő –, hogy aláaknázza társasági, közösségi kapcsolatainkat. Mintha a társadalmi kohézió, az emberek kapcsolati hálójának, egymáshoz való kötődéseinek lazulását akarnák elérni, miért is ne, hisz ez jót tesz az elidegenedésnek. Majd mi vigyázunk rájuk, majd mi ellenőrizzük és útbaigazítunk, arra találtuk ki a telefont, számítógépet, miegymást. Valamiféle bujtatott, lappangó közösségellenes nyomulást is érzékelek, ami nemcsak dühít, de ami minden vírussal veszélyesebb. Mintha egy kifinomult posztmodern egyházüldözés folyna, aminek még nem találtuk meg az ellenszerét.

Mert a templomnélküliség nem az. Ahogy nekünk, személyesen, úgy a közösségnek is arca van. A közösség konkrét személyekből épül, akik a maguk fizikai valójában is látni akarják egymást. Kezet szorítani, átölelni, mint Tamás a feltámadt Krisztust.

A közösség háza pedig a templom. Isten otthona. Sok nyelvben ugyanazt a szót használják a templomra és az egyházra is. Mert hívókként minden szállal oda kötődünk. Több mint épület. Isten szeretete lüktet benne. Templomba megyünk, hogy Isten bennünk lakjék. Benne válunk egy testté, melynek tagjait legújabbán így próbálnák egymástól leválasztani. Mélyen hiszem, hogy nem fog ez sikerülni.

Hátha mostantól felértékelődik az Úr háza. Hátha ezután nagyobb becsben fogjuk tartani. Mert a jelek szerint a „*hátországok*” félnek odaengedni minket. Vagy azért, mert nagyon is tudják, hogy ki az igazi „*Fenntartó*”, de nem szeretnék igájába hajtani magukat, vagy azért mert ezzel akadályozná meg, hogy a hit vírusa „*megmételje*” a szabadelvű világrendet.

A templomban együtt vagyunk otthon. Ott a lelki erőmű. Ott lobban lángra a szikra. Ott robban a spirituális „*atommag*”. Ott van otthon az Isten. Majd, ha földi sátrunk leomlik, Ő ad öröklakást a mennyben, olyat, amit nem emberkéz épített. Ott nincs nyolc négyzetméter. Ott vírus sincs.

Forrás: peterpater.com

Reviczky Gyula – Pünkösöd

Piros pünkösöd öltözik sugárba,
Mosolyogva száll le a világra.
Nyomában kél édes rózsa-illat,
Fényözön hull, a szívek megnyílnak.

Hogy először tünt fel a világnak:
Tüzes nyelvek alakjába' támadt.
Megoldotta apostolok nyelvét,
Hirdetvé a győzedelmes eszmét.

Piros pünkösöd, juttasd tiszta fényed'
Ma is minden bánkodó szívének,
Hogy ki tévelyg kétségbe', homályba':
Világító sugaradat áldja.

Habozóknak oldjad meg a nyelvét,
Világosítsd hittel föl az elmét.
Hogy az eszme szívből szívbe szálljon,
Diadallal az egész világon!

Piros pünkösöd, szállj le a világra,
Taníts meg új nyelvre, új imára.
Oszlasd széjjel mindenütt az éjet,
Szeretetnek sugara, Szentlélek!

Hungarikum lett a csíksomlyói pünkösdi búcsú

Hungarikummá nyilvánította május 21-i ülésén a Csíksomlyói Pünkösdi Búcsút és a Csíksomlyói Kegyhelyet a Hungarikum Bizottság, elismerve annak egyedi, vallásos és közösségépítő jellegét. Ez méltó elismerése a székelység több száz éves hagyományának, az egész Kárpát-medencei magyarság közös szellemi értékének.

A csíksomlyói búcsút 2018-ban terjesztették a Hungarikum Bizottság elé az RMDSZ kezdeményezésére, az erdélyi ferences rend támogatásával.

Urbán Erik OFM, az erdélyi ferencesek tartományfőnöke a Romkat.ro erdélyi katolikus portálnak elmondta, hogy a hír öröm mindannyiunk számára. A csíksomlyói kegyhely már több mint tíz éve tagja annak az Európai Máriás Hálóznak, amihez húsz európai ország huszonegy kegyhelye tartozik. Ez azért jelentős, mert Csíksomlyó így Európában is egyre ismertebb, sokan szoktak elzarándokolni ide távoli vidékekről is, a kegyhely bekapcsolódott az európai Mária-kegyhelyek körfogásába.

„Ezzel a lépéssel, hogy a kegyhely most hungarikummá vált, még inkább magunkénak érezzük a pünkösdi búcsút, mert a kegyhely elsődleges szerepe a hit őrzése, megerősítése és továbbadása. Szent VI. Pál pápa mondotta, hogy a kegyhelyek lelki klinikák, emellett az ősi kegyhelyeknek kultúramegőrző, identitáserősítő szerepük is van. Csíksomlyó szerepe továbbra is hitünk megőrzésére, erősítésére és továbbadására buzdít” – nyilatkozta Urbán Erik OFM.

Lélekben zárandokoljunk!

Amint korábban megírtuk, a csíksomlyói Mária-kegyhely őrei, az erdélyi ferencesek arra kérik a híveket, hogy idén szervezeten ne zárandokoljanak el a kegyhelyre a pünkösdszombati búcsú alkalmával, hanem szívük zárandoklatával kapcsolódjanak be az ünnepi szentmisébe és az egyéb liturgikus programokba. Kérik, hogy ne szervezzenek keresztaljakat és kerüljék a tömeges zárandoklatot.

A május 30-i csíksomlyói pünkösdszombati búcsús ünnepi szentmise helyi idő szerint 12.30-kor (magyar idő szerint 11.30-kor) kezdődik a zárt csíksomlyói kegytemplomban.

A szentmisét Kovács Gergely gyulafehérvári érsek mutatja be, és szintén ő lesz az esemény szónoka. A szentmise előben követhető lesz a kegyhely honlapján és Facebook-oldalán, továbbá közvetíti a Duna TV és az Erdélyi Mária Rádió.

Exc. Ft. Bíró László püspök –

Hívom a családokat 2020 májusában

Hívom a családokat, házaspárokat, jegyeseket és szerelmeseket, a családokat szerető szerzetes- és paptestvéreket, és mindenkit, aki a család és az élet mellett áll!

Már túl voltak ezüstlakodalmukon. Gyerekeik is kirepültek már, egyedül lakják a sok éven át épült-szépült családi házat. A szomszédság úgy tartotta, hogy nagyon rendes emberek, sokat dolgoznak, meg is van a betevő falatjuk. Néha társaság jön össze náluk, időnként ők is el-elmennek, de alapjában csendben élnek. Vasárnaponként ott vannak a templomban, de nincsenek ott senkivel szorosabb kapcsolatban. A szomszédok maguknak élő embereknek tartották őket, akik igyekeznek elkerülni a konfliktusnak még az esélyét is, ezért kerülik a velük való érintkezést. Egy este a férj a szokottnál később jött haza munkahelyéről. „Bocsáss meg – mondta feleségének –, odabent névnapozás volt.” „Érdekes – válaszolta a feleség –, nálunk is. Nálatok milyen nevű kollégákat köszöntöttek?” „Nem kollégákat köszöntöttünk – hangzott a felelet –, hanem több kollégánót, nálunk ugyanis több Ágnes is van.” „Érdekes – vette át a szót a feleség –, nálunk csak egy Ágnes van, de az én vagyok. De már nem ez az első eset, hogy a névnapomról csak a munkahelyemen emlékeznek meg. Nem, ne is szabadkozz, jól van ez így. Nyugodtan élünk, nincs szükségünk ilyen gyerekes formalításokra. A névnap meg születésnap épp olyan nap, mint a többi. Az a fontos, hogy napjaink gondoktól és izgalmaktól mentesen teljenek.”

Válságban vagyunk. Nem csak egyik vagy másik meggyünkben, nem csak a mi országunkban, hanem az egész világon, mindegyik földrészen tombol egy látszólag megállíthatatlan járvány. A hatóságok és hivatalok óvintézkedéseket vezetnének be, de minduntalan az érvényes jogszabályokba ütköznek, úgy látszik, hogy mai társadalmunkban valami nincs rendben, meg kellene újítani a világot. Ez nem egészen új feladat, már Szent Ágoston is megkérdezte, amikor a 96. zsoltárról elmélkedett, hogy mit jelent az, hogy: „Énekeljete az Úrnak új éneket, énekeljete az Úrnak minden földek!” Új dalszövegeket kell írni? Vagy új dallamokat kell kitalálni? Azt mondja, hogy új éneket az tud énekelni, aki kész maga megújulni. Önmagában a formák megújítása nem újít meg semmit. A megújult ember tud újítóan hatni a régi formák között is, megújulásunk sikere nem az új formákon múlik, hanem azon, hogy meg tud-e újulni a szívünk. Ha gyökeres megújulást akarunk, akkor nem valami revolúciót kell csapnunk, hanem egész valónkat egyszerre kell megújítanunk. Hiába próbálnánk egy-egy hibánkat leküzdeni – senkiben sem laknak különféle személyek, egy gögös, egy hazudós, egy lusta –, az sem elég, ha megváltoztatjuk viselkedésünket. A szívünket kell megújítanunk. Új éneket akkor fogunk tudni énekelni, ha növekszünk az Isten iránti szeretetben és az Ő akaratának engedelmeskedünk.

Korunkban gyakoriak a sokakat érintő változások. Változik gazdasági, politikai, kulturális, vallási életünk, változnak a lehetőségek, a formák és struktúrák. Hogyan lát-

játok az általatok átélt változásokat, jó vagy rossz irányú változások voltak ezek? Volt-e olyan változás, amelyet befolyásolni tudtatatok, vagy amely szándékokkal ellenkezett?

Mindnyájunknak meg kell újulni, akármilyen családban szocializálódtunk, a jövő érdekében pedig a családokat és a házasságokat is meg kell újítanunk. A világot megújító házasságban a szerelem kölcsönös, szép, tiszta, erővel rendelkező és soha el nem múló, a házastársak egysége gyümölcsöző és napról napra szilárdabb. A házasságot szüntelenül ápolni, gondozni kell, meg kell tisztítani az önzéstől, a telhetetlenségtől, az öncélúságtól, és le kell metszeni az egységet fenyegető vadhajtasokat. Az ilyen házasságok erőforrása a házasság szentsége. A házasság szentsége egy szüntelen létrejövő szentség. A házaspár szüntelenül a szentség-kiszolgáltatás állapotában van, szüntelenül él a kegyelem-közvetítés lehetőségével. A megújulás a házasság szentségében az Istennel és a házastárssal való egység újra és újra való akarása és vállalása, hogy Jézus Krisztus ígérete szerint (ld. **Mt 28,20**) Ő valóban együtt legyen a házaspárral. Hogy amikor munkájuk vagy bármi más miatt nem lehetnek egymás mellett, Benne és Átala külön-külön is együtt lehessenek, hogy gondoljaikat megfelezze, szeretetüket megsokszorozza, hogy minden élesebb szót Ő fogjon fel, hogy minden emberi indulatot Ő csitítson el, hogy újra és újra Benne találják meg egymást.

A keresztény házasságban a szeretetnek természetfölötti vé kell válnia. A pusztán emberi szeretet egy ideig növekszik, aztán hanyatlani kezd, amint feloszlik az a bizonyos „rózsaszín köd”. A keresztény házasságban – túl az emberi szereteten – természetfölötti módon szeretik egymást. A természetfeletti szeretet mindig Jézust látja a másikban, tehát Istenben szeret. A természetfölötti szeretet elsőként szeret, akkor is mer szeretni, mikor a másik ridegen elutasító. A természetfölötti szeretet az isteni szeretetnek a tükre, Isten pedig kezdeményező szeretettel szeret, mindig előbb szeret. Ennek vagyunk a tükre. A természetes szeretet a „do-des” (adok-kapok) alapján áll, az mindig elvár. A természetfeletti szeretet – éppen azért, mert megelőző –, mindig ad, nem vár el igazából a másiktól semmit sem, legfeljebb azt, hogy ő is törekedjen természetfeletti szeretettel szeretni, és így megindulhasson a szeretet körforgása.

Idézzetek fel rokoni, baráti, ismerősi körből olyan házasságokat, amelyek állandó megújulás hiányában lassan elsekélyesedtek. Közösségek hogyan tud az ilyen házaspároknak segíteni?

A válságban mindenki érzi, hogy baj van, nem jól mennek a dolgok és nem jó így élni, de legtöbbször másokat okolnak: miért így és miért nem úgy teszi a dolgát, miért hagyják, hogy lopjon, csaljon, harácsoljon és hazudjon. Sokan azt is kimondják, ez így nem mehet tovább, változásra van szükség. Kevesen jutnak el azonban odáig, hogy ráébredjenek: nekem is volna miben javulnom, jobban kellene figyelnem másokra, nem csak engem sújt a válság.

Aki pedig őszintén felsóhajt: „*Hála Istennek, én még egész jól megvagyok!*” – az már kezdi érteni, hogy viszonylagos jólétét Istennek köszönheti, mert Isten szereti őt, de ő nem vagy nem jól válaszol erre a szeretetre. Csak ha valóban átéli, hogy milyen messze van még attól a szeretettől, ahogy Isten szereti őt, akkor lép a megújulás útjára. Így van ez a házassági krízisben is. Amikor valakinek kezd fájni az, hogy nem szeret annyira, mint amennyire a másik szereti őt, akkor már úton van házassága megújítása felé. A kulcskérdés a szeretet Isten és ember, valamint az ember és ember között. (ld. **Mt 22, 37–39**)

A keresztény házaspár nem csupán „befogadja” Krisztus szeretetét, amikor „üdvözített” közösséggé válik, hanem arra is meghívást kap, hogy „továbbadja” testvéreinek Krisztus szeretetét és így „üdvözítő” közösséggé alakuljon. Így válik a keresztény család az Egyház természetfölötti termékenységeinek gyümölcszeként és bizonyosságaként családegyházzá. (ld. **FC 49**) A keresztény hitvestársak – úgy is mint szülők – a saját útjukat járva hűséges szeretettel támogatják egymást életük végéig a kegyelemben, és az Istentől szeretettel elfogadott gyermekeket a keresztény tanításra és az evangéliumi erények gyakorlására vezetik. Így adnak példát mindenkinek a fáradhatatlan és nagylelkű szeretetre, így építik a szeretetteljes testvériséget, s így lesznek tanúi és munkatársai az Anyaszentegyház termékenységeinek, annak a szeretetnek jeleként és részeseiként, mellyel Krisztus szeretete menyasszonyát és adta önmagát érte. (vö. **LG 41**)

A családi imádság témája maga a családi élet, Isten gyermekeinek az Ő hívó szavára adott válasza: az örömök és bánatok, a remények és szomorúságok, a születések és születésnapok, a szülők házasságkötési évfordulói, a búcsúzások, távollétek és megérkezések, súlyos és döntő elhatározások, betegségek és egyéb hasonló események mind Isten szeretetéről tanúskodva hatnak a család életére. Ezeknek az eseményeknek alkalmat kell adniuk a hálaadásra, a könyörgésre, a bizalommal teljes ráhagyatkozásra, amely-lyel a család közös mennyei Atyjára bizza magát. A keresztény család mint családegyház csak úgy tudja ér-vénnyre juttatni méltóságát és betölteni feladatát, ha szüntelenül élvezzi Isten segítségét, amelyet alázatos és hívő imádságban kér. (**FC 59**)

Hogyan tudtok a válság miatt megbolydult életben otthon családegyházként működni, evangelizálni, gyermekeitekben a hitet erősíteni, családi imaéleteteket megújítani?

Most már negyedik hete a férj is és a feleség is otthon dolgozik, a külvilággal csak telefonon, televízió vagy az internet segítségével érintkeznek. Az egyik vasárnap, amikor a misét a televízió végignézték, a feleség hosszú csend után megszólalt. „*Kérlek, ne neved ki, de életemben először éreztem ilyet, hogy Jézus itt van velünk. Zárt ajtókon át bejött ide, a nappaliba, ahol csak mi ketten vagyunk, és azt mondta nekünk: »Ne féljete!«*” „*Érdekes – vette át a szót a férj –, engem valami egész különleges öröm kerített hatalmába. Milyen jó nekünk, hogy mi ketten itt és most hármasan lehetünk! Idézzük fel közös múltunk sok örömét, élvezzük, hogy együtt lehetünk, és merjük Istenre bízni a jövőt! De jó, most van időnk beszélgetni együtt imádkozni gyerekeinkért, rokonainkért, barátainkért, elhunyt szeretteinkért és egymásért! Mondd: Szeretsz?*” „*Szeretlek!*” – válaszolta könnyei között a feleség.

Exc. Ft. Bíró László, az MKPK családreferens püspöke, a Magyar Katolikus Családgyesület elnöke
Forrás: Magyar Kurír

Dsida Jenő – Pünkösdi várakozás

Kész a világ,
 Feszült, ünnepi várás
 Tereng felette.
 Halotti csend. Csak néha néha
 Sóhajt az Isten lelke.
 Kimérve minden pálya
 Megtöltve minden lélek-lámpa,
 Ahol csak úr a lét...
 De jaj, sötét van,
 Mélységes iszonyú sötét!
 A zordon tömeg-árnyék
 Némán zokogva kering utjain,
 S csak egyet tud és egyet érez...
 ...Most váratlanul vágyón megvonaglik
 és felzúg Istenéhez:
 Betelt az idő!
 SUGARAT, FÉNYT, SZINT ADJ NEKÜNK,
 Mert epedünk!
 Fényesség nélkül oly sivár az élet!

Nagy Alkotónk, oh mondd ki szent ígédet:

Legyen világosság!...
 És ismételik mindig erősebben
 A felviharzott étheren keresztül
 És felharsan az egek harsonája
 s a végtelennek zsolozsmája zendül
 Zsibongva, zsongva...
 És nagy szavát az Úr – kimondja!

Exc. Ft. Ternyák Csaba –

Ne féljünk Krisztust bebenedni életünkbe!

Excelenciás és főtisztelendő Érsek úr, Püspök úr, tisztelt közjogi méltóságok, kedves paptestvérek, Krisztusban kedves testvéreim. „*Boldog vagy mert hittél!*”. Ez a tengerenyi nép, amely ma itt Csíksomlyón összegyűlt, mind zarándokként érkezett. Azért jöttünk, hogy Erzsébettel együtt, mi is boldognak hirdessük Szűz Máriát, akit már őseink himnuszában, nemes egyszerűséggel, boldogasszonynak nevezünk.

Mindenki vállalta az utazás fáradalmait, különösen azok, akik gyalog jöttek ide. Egy hónappal ezelőtt, Egerben találkoztam egy ilyen csoporttal, amely Budapestről indult és egyre népesebbé vált a Mária úton. Remélem ők is rendben megérkeztek s itt vannak közöttünk. A hit zarándokútján nemcsak hívő emberek járnak, hanem keresők is szép számmal, akik szívük rejtékén foglalkoznak, az Istenhit kérdésével, ma talán őket is közelebről megérinti a hit vágya. Sokan televízió vagy rádió keresztül kapcsolódnak be az ünneplésbe s lélekben most ők is itt vannak közöttünk.

A pünkösdi lélek segítségül hívásával, szeretnék ma erőt

önteni hallgatóimba, hogy alázatosan kitartsanak hitükben. Egyikünk sem a saját erejéből jutott el a hitre s nem is mások térítő munkájának eredményeként. A hit Isten ingyenes ajándéka. Meggyőződésem, hogy Isten a hit évében, sok ember lelkét el akarja érni ajándékával. Amikor XVI. Benedek Pápa meghirdette a hit évét, akkor minden emberre gondolt. Az Apostolok Cselekedeteinek egyik mondata ihlette őt, ezért adta ezt a címet írásának: „*A hit kapuja*”.

A szentírásban arról olvasunk, hogy Pál apostol és Barnabás egyik apostoli útjukról visszatértek Antiókiába, összehívták a híveket és örömmel elmondták nekik, hogy Isten a pogányok előtt is kitérte a hit kapuját. Ez a kapu azóta minden ember előtt nyitva áll, mindenki meghívást kap, hogy belépjen rajta. A hit ma nem csupán a gyakorló keresztények kiváltsága, tegyük ezért plébániainkat tanúságtevő és befogadó közösségekké, hogy minden kereső ember lelki otthonává váljanak. Hálásan köszönöm dr. Jakubinyi György Gyulafehérvári érsek úrnak és dr. Orbán Szabolcs ferences tartományfőnöknek, hogy meghívtak az idei Csíksomlyói búcsúra.

Örömmel indultam el én is azon az úton, amely szép Erdélyországba, a székelyek ősi Máriás kegyhelyére vezetett. Azt is örömmel látom, hogy nemcsak az őseink hitéhez ragaszkodó székelyek és csángók, hanem az anyaországi és más országokban élő honfitársaim is nagyszámban képviseltetik magukat. Azért jöttünk, hogy zarándokként köszöntsük Jézus Krisztus édesanyját, a boldogságos Szűz Máriát, hiszen ő mindnyájunknak égi édesanyja. Ma Juhász Gyula szavaival megvalljuk: *Mária, hívnak csillagszemeid*. Örömlenket fokozza, hogy ezen az úton ma velünk tart sok protesztáns testvérünk és vannak köztünk más nyelven beszélő keresztények is, mindannyian a boldogságos Szűz Mária gyermekei vagyunk.

Nem először járok a Székelyföldön. Az elmúlt évek során többször örömmel tapasztaltam az itt élő magyarok hűségét Istenhez, Szűzanyához, a templomhoz és papjainkhoz. Mária segített a múltban. Ma is hozzá fordulunk, hogy álljon mellettünk pünkösdi készülletünkben. Fogadjuk el most is segítségét. Mária előbb megismerte a Szentlelket, mint maguk az apostolok. Jobban ismerte Jézust mint a tanítványok. Többet tud a hitről és boldogságról bárki másnál. Érdemes hát hallgatnunk rá. Ősi nemzeti himnuszunk joggal nevezi őt Boldogasszonynak és a Szentlélek mátkájának. Jelen volt az apostolok között az első pünkösdi napján. Fogadjuk meg hát tanácsát. Nekünk is azt mondja, amit a Kánaai mennyegzőn mondott, a bor hiánya miatt zavartba került násznagynak: „*Tegyetek meg mindent amit csak mond*”.

Mária is abban találta meg boldogságát, hogy Istenre figyelt, hitt neki és megtette azt, amit az Isten kért tőle. Boldog vagy mert hittél. Erzsébetnek ezek a szavai arról tanúskodnak, hogy a hit és a boldogság összetartoznak és milyen szép az, hogy két áldott állapotban lévő asszony találkozik. Bárcsak Magyarországon, bárcsak a Székelyföldön is sokszor, nagyon sokszor és gyakran megismétlődne az, hogy két vagy több áldott állapotban lévő asszony találkozna. Nem is fájna a fejünk. Nem azt mondja Erzsébet Máriának, hogy a boldogság hitet eredményez hanem éppen fordítva. A hit következménye a boldogság. Mária azért boldog, mert hitt. Ha nem hitt volna nem lenne boldog.

Mária hitte, hogy az Isten nem akarja őt becsapni, rászedni, törbe csalni. Hitt az angyal szavának. Úgy lesz gyermeke, hogy közben férfit nem ismer. Miben áll Mária boldogsága?

Abban, hogy hitt. Nem azért boldog mivel kiváltságokat kapott, mivel Isten fiának anyja lehetett, hanem azért, mert jobban hitt Istennek mint a saját tapasztalatának. Szent Ágoston nagyon frappánsan fogalmazza meg „*Boldogabbnak mondjuk Máriát, azért mert hitében magába fogadta Isten igéjét mint azért, mert testében is hordozta őt*”. Mária igen nem csupán a szép freskókon ábrázolt angyali üdvözlés kegyes idilli jelenete. Nemcsak a megtiszteltetés volt rendkívüli, hanem a vele járó rizikó is. Az Isteni tervbe való beleegeggyezés kockázatos vállalkozás volt Mária részéről. Ő tudta azt amire mi nem szoktunk gondolni, hogy a házasságtörés büntetése a megkövezés volt, mintahogy keleten sok országban ma is így van ez. Ő nem tudhatta előre, hogy József hisz-e majd neki, nem vádolja-e őt meg hűtlenséggel, nem ismerhette az Isteni terv minden részletét, mégis hitt az angyal szavának, hitt Istennek anélkül, hogy biztosítékot kapott volna. Egyedül a hitébe tudott kapaszkodni és ez tette őt naggyá, ez tette őt boldoggá.

M. S. Mester: Mária és Erzsébet találkozás (1506)

Kedves testvérek ismernek embereket, akik szinte félnek a hitől. Azt feltételezik, hogy a hit az öröm és a boldogság ellen van. Azt gondolják, hogy elvesz valamit az ember életéből, hogy le kell mondani valamiről, ami széppé tenné életünket. Úgy vélik, hogy a hit ópium, amely elkábítja az embert és eltereli a figyelmét az élet fontos, nagy kérdéseiről, holott éppen fordítva van. A hit az, amely kivisz bennünket a többi ember és a közösség elé. De létünk legégetőbb kérdéseire is éppen a hit nyújtja a legteljesebb és a leginkább megnyugtató választ. Ma szinte csak a vallás szembesít, olyan sorskérdésekkel, mint a jó és a rossz, a ha-

lál és az örök élet, a bűn és a kegyelem.

Ezért aki belép a hit kapuján az nem veszít el semmit, semmit, ami az ember életét boldoggá, széppé, szabaddá és nagyvá teszi. Éppen ellenkezőleg a hitben találja meg az ember saját koordinátáit, a családot, a nemzetet, az emberiség sőt az egész világmindenség vonatkozásában.

A hit szabadít meg bennünket az Isten nélküli ember kozmikus árvaságától. A hitben soha nem vagyunk egyedül, testvérekre találunk. Egy nagy családnak, az Egyháznak lehetünk a tagjai, akikkel a közös hit megvallása kapcsol össze. Nagy élmény újra felfedezni hitünket, tudatossá tenni, elmélyíteni, megerősödni benne. Jó azt is világosan látni, hogy ajándékba kapott hitünk olyan érték, amelyre érdemes gondosan vigyázni, mert veszélyek leselkedtek rá. Törékeny az a cserépedény, amelyben őrizzük. A Szentlélek Úristen ma is vezeti egyházát, és segít megtisztítani a babonás, egyénieskedő elemektől, az új tanítók és tanítások túlértékelésétől. Mégis vannak, akik eltérnek a hittől és a hiteles tanítástól és olyan prédikátorokat követnek, akiknek tanítása fülüket csiklandozza. Már Szent Pál apostol is óva intett ezektől a veszélyektől. Nemcsak a hitetlenség kísértése leselkedik tehát ránk, hanem a hiszékenység is szedi áldozatait.

Ne adjunk hitelt a különféle ellenőrizetlen magánkiadványoknak, amelyek alkalmasak arra, hogy zavart keltsenek. Ma is vannak bárányszőrbe bújó ragadozó farkasok, akik kihasználják az emberek hiszékenységet és különféle figyelmeztetésekkel riogatnak. Ha Jézusra és az ő Egyházára figyelünk, nincs szükségünk nagy figyelmeztetésekre. Inkább arra van szükségünk, hogy amint óráinkat is időről időre hozzáigazítjuk a pontos időhöz, úgy hitünket is igazítsuk hozzá egyházunk hitéhez. A hit évének legyen ez a legnagyobb eredménye egyházunkban, hogy mindnyájan újra felfedezzük, jobban megismerjük és elmélyítsük hitünket.

Boldog vagy, mert hittél. Mit jelent boldognak lenni? Nem könnyű megválaszolni. Sokkal könnyebb helyzetben lennénk, ha az lenne a kérdés: hogyan lehet boldogulni? Egyébként is úgy tűnik, ma több embert érdekel a boldogulás, mint a boldogság kérdése. Sokan azt gondolják, hogy akik boldogulnak azok boldogok, akik pedig nem boldogulnak az életben, azok boldogtalanok. Mintha a boldogság a boldogulástól függne. Mária boldogsága azonban a hitében gyökerezett, nála a hit és a boldogság szorosan összetartoznak. Kitudja, lehet hogy a boldogtalanság meg a hitetlenséggel rokon? Miben találhatjuk meg tehát boldogságunkat? Ha életünket az örök élet távlatába helyezzük, akkor igazat adunk azoknak, akik arra tanítanak, hogy nem szabad félni. Lehet sokféle gondunk és bajunk. Életünk leginkább szorongató kérdésére Jézus Krisztusban megkapjuk meg a választ.

Soha nem fogom elfelejteni azt a latin-amerikai püspököt, aki egyszer felkeresett, hogy megossza velem egyházmegyéje számos nehéz gondját. Valóban súlyos problémák nyomták a vállát, mégis miközben panaszait halgattam az volt az érzésem, hogy egy boldog, kiegyensúlyozott emberrel beszélgetek, akit a nehézségek nem döngölnek a földre. Sőt sugárzott belőle az öröm. Amikor megjegyeztem neki, hogy ennyi gondja között, hogyan lehetséges, hogy ilyen túláradozó benne az öröm, akkor szinte ragyogó arccal válaszolt: *hát hogyne hiszen a sír üres.* Megrázó ennek az embernek a tanúságtétele.

Ha Krisztus sírja üres az azt jelenti, hogy egyszer a mi sírjaink is megnyílnak. Életünk legnagyobb gondjára Jézus Krisztus megadta a választ, a többi aprósággal pedig, majd az ő segítségével valahogy elboldogulunk. Szent Pál apostol arra tanít bennünket, hogy ha csak ebben az életben reménykednénk Krisztusban, szánalomra méltóbbak lennénk minden embernél. A mi reményünk azonban a boldog, örök élet. Ez a Húsvéti öröm az, amelyre mindannyian meghívást kaptunk.

Kérjük hát a csíksomlyói, segítő Szűzanyát, a Boldogasszonyt, hogy vezessen el bennünket is a hit belső örömére, amely őt eltöltötte és átsegítette az élet nehézségein. Járjon közben értünk, hogy őseink Szent hitétől soha el ne szakadjunk. Ez a fogadalmi búcsú is arról tanúskodik, hogy fontos számunkra a hitben való hűség. Ez a katolikus hithez való ragaszkodás jellemezte a székely nemzetet a múltban, ez élteti ma a kisebbségi létben és ez a biztos jövő záloga. Bárcsak a fiatal nemzedék is megértene ezt és nagylekűen vállalná, hogy Isten munkatársa legyen az élet továbbadásában.

Szívből imádkozom székely testvéreinkért, hogy midig hűségesek tudjanak maradni a csíksomlyói Szűzanyához és őseink földjéhez. Kívánom, hogy soha el ne csüggedjenek a nehézségek láttán és mindig tudjanak bízni a gondviselő Istenben. Ma boldog II. János Pál pápa születésnapja van. Idézzük emlékezetünkbe, amit pápasága kezdetén a lelkünkre kötött: ne féljete. Ez a bátorítás 365 helyen található a Bibliában, jut belőle az év minden napjára. Ne féljünk tehát Krisztust beengedni az életünkbe és hagyni, hogy ő irányítsa gondolatainkat, vágyainkat és tetteinket. Ámen.

Exc. Ft. dr. Ternyák Csaba egri érsek csíksomlyói igehirdetése 2013. május 18.

Ft. Dr. Kerekes László az új gyulafehérvári segédpüspök

Az alábbiakban Dr. Kovács Gergely gyulafehérvári érsek friss körlevelét adjuk közre.

A Szentlélek gyümölcseinek kiadására várva, örömmel és hálattal szívvel értesítem főegyházmegyének papjait és híveit, hogy Ferenc Szentatyánk a mai napon **főtisztelendő dr. Kerekes László szentszéki tanácsost** a kézdivásárhelyi Boldog Özséb plébánia plébánosát Tharros c. püspökévé és a Gyulafehérvári Főegyházmegye segédpüspökévé nevezte ki.

A kinevezett segédpüspök 1968. július 23-án született Kézdivásárhelyen. Tanulmányait szülőfalujában, Gelencén kezdte meg, majd Kézdivásárhelyen folytatja, és 1986-ban érettségizik a Gyulafehérvári Római Katolikus Kántoriskolában.

1987-ben megkezdte filozófiai és teológiai tanulmányait a Gyulafehérvári Hittudományi Főiskolán, majd 1990-től a Budapesti Központi Papnevelő Intézet növendékeként folytatja és fejezi be 1992-ben. 1993. május 16-án szentelik pap-pá Gelencén, a Szent Imre-templomban. 1994-ben kánon-jogi licenciátust, majd 2004-ben egyházi doktoriátust szerez az ottawai (Kanada) Szent Pál Egyetemen.

26 évnyi papsága alatt dr. Kerekes László sokféle pasztorális feladatkörben szolgált: 1994-2000 között a Gyulafehérvári Érseki Bíróság bírósági helynöke, a Gyulafehérvári Hittudományi Főiskola fegyelmi prefektusa és kánonjog tanára. 1996-tól ugyanitt retorikát, homiletikát és pedagógiát tanít. A Gyulafehérvári Hittudományi Főiskola tudományos folyóiratának, a Studia Theologica Transsylvanien-sia-nak társalapítója. 2000 decemberében szentszéki tanácsosi címet kap. Jelenleg a Gyulafehérvári Érseki Bíróság helyettes bírósági helynöke, és 2004 óta Kézdivásárhelyen, a Boldog Özséb plébánia plébánosa. Anyanyelvén kívül folyékonyan beszél románul és angolul.

A püspökszentelés helyszínét, időpontját a későbbiekben közöljük. Főegyházmegyénk kinevezett segédpüspökét foglalkoztatjuk imánkba!

„Az Úr Krisztus, az élő Isten Fia, aki azért jött, hogy megváltsa népét bűneitől, hogy minden ember megszentelődjék, miként őt küldte az Atya, úgy küldte ő is apostolait, akiket, nekik adván a Szentlelket arra szentelt, hogy ők is megdicsőítsék az Atyát a földön és üdvözítsék az embereket »Krisztus testének, azaz az Egyháznak építésére« (Ef 4,12)”. (CD 1)

Gyulafehérvár, 2020. május 26-án,

Néri szent Fülöp emléknapiján

+ Dr. Kovács Gergely érsek

Forrás: romkat.ro

Szabó Álmós – A hét galileai apostol

Feltámadása után Jézus egy alkalommal így jelent meg tanítványainak a Tiberiás-tó partján: Együtt voltak Simon Péter és Tamás, melléknevén Didimus (vagyis Iker), továbbá a galileai Kánából való Natánél, Zebedeus fiai és még két másik tanítvány. Simon Péter így szólt hozzájuk: „Elmegyek halászni.” „Mi is veled megyünk” – felelték. Kimentek és bárkába szálltak. De azon az éjszakán nem fogtak semmit.

Amikor megvirradt, Jézus ott állt a parton. A tanítványok azonban nem ismerték fel, hogy Jézus az. Jézus megszólította őket: „Fiaim, nincs valami ennivalótok?” „Nincs” – felelték. Erre azt mondta nekik: „Vessétek ki a hálót a bárka jobb oldalán, ott majd találtok.” Kivetették a hálót, s alig bírták kihúzni a tömördek haltól. Erre az a tanítvány, akit Jézus szeretett, így szólt Péterhez: „Az Úr az!” Amint Simon Péter meghallotta, hogy az Úr az, magára öltötte köntösét – mert neki volt vetkőze –, és beugrott a vízbe.

A többi tanítvány követte a bárkával. A hallal teli hálót is maguk után húzták. Nem voltak messze a parttól, csak mintegy kétszáz könyökre. Amikor partot értek, izzó paraszat láttak, s rajta halat, mellette meg kenyeret. Jézus szólt nekik: „Hozzatok a halakból, amelyeket most fogtatok.”

Péter visszament, és partra vonta a hálót, amely tele volt nagy halakkal, szám szerint százötvenhárommal, s bár ennyi volt benne, nem szakadt el a háló. Jézus hívta őket: „Gyertek, egyetek!” A tanítványok közül senki sem merte megkérdezni: „Ki vagy?” – hiszen tudták, hogy az Úr az. Jézus fogta a kenyeret, és adott nekik. Ugyanígy a halból is. Ez volt a harmadik eset, hogy a halálból való feltámadása után Jézus megjelent tanítványainak.

Miután ettek, Jézus megkérdezte Simon Pétertől: „Simon, Jónás fia, jobban szeretsz engem, mint ezek?” „Igen, Uram – felelte –, tudod, hogy szeretlek.” Erre így szólt hozzá: „Legeltesd bárányaimat!” Aztán másodszor is megkérdezte tőle: „Simon, Jónás fia, szeretsz engem?” „Igen, Uram – válaszolta –, tudod, hogy szeretlek.” Erre azt mondta neki: „Legeltesd juhaimat!” Majd harmadszor is megkérdezte tőle: „Simon, Jónás fia, szeretsz engem?” Péter elszomorodott, hogy harmadszor is megkérdezte: „Szeretsz engem?” S így válaszolt: „Uram, te mindent tudsz, azt is tudod, hogy szeretlek.” Jézus ismét azt mondta: „Legeltesd juhaimat!”

János Evangéliuma 21,1-17

Ebben az evangéliumi részben tehát a következő apostolok vannak jelen: Simon Péter apostol, Tamás apostol, Natánél – Bertalan apostol, Zebedeus fiai: idős Jakab apostol és János apostol, s még két másik tanítvány: András apostol és Fülöp apostol. A Szent Korona keresztpántján ábrázolt nyolc apostol közül ez a hét, aki jelen van a csodálatos halfogásnál, itt kap küldetést a pasztorációra, a nyolcadik pedig Szent Pál, aki később a damaszkuszi úton kapja meg küldetését. Heten halásztak sikertelenül, majd az Úr szavára 153 nagy halat fogtak ki a Tiberiás tavából. Ennek a történetnek üzenete az Evangélium hirdetésének kötelessége, ami a keresztyén királyok és a mindenkor püspökök legfontosabb feladata. A 153-as szám, pedig a teológusok szerint a földön az időben élt népek, nemzetek számát jelenti. Péter aposol pedig itt kapja a pásztorok közötti elsőséget, mint pünkösdi útbaigazítást: „Legeltesd juhaimat!” miután a három tagadására háromszor vallja meg, hogy: „Uram, tudod, hogy szeretlek!”

Részlet: Szabó Álmós – Hagyományunk a Szakrális királyság

Az értesítőt készítik: Takó István plébános, egyetemi lelkész, Bíró Jolán-Ilona, Bíró Ernő és sokan mások.
Szerkesztőség: 400604 Kolozsvár, B-dul 21 Decembrie, Nr. 136,
e-mail: biro_jolan71@yahoo.com, Lapunk ingyenes, de bármilyen adományt a plébániai tevékenységek számára örömmel elfogadunk.

Kolozsvár, Szent Péter és Pál plébánia, cím: 21 December 1989 sugárút, 136., e-mail: kolozsvar.szentpeter@plebania.ro

Tel: Plébánia: 0364-405-955, Plébános: 0756-102-138, Kántornő: 0752-035-549; Hittanórák: a kényszervakáció ideje alatt szünetelnek

Szentmisék hétközben: élő közvetítések a Szent Péter templom Kolozsvár facebook oldalán,

az ott elhangzott hirdetések alapján, vasárnap 9:00 órától szombat esti szentmise a templomajtóból, utána élő közvetítés 10:00 órától a templomból.